

**Timișoara, pol al turismului
cultural bănățean**

**Timișoara, the pole of cultural
tourism in Banat**

***Capitala Culturală Europeană 2021,
descoperită prin castele, conace, muzeu și case memoriale***

***European Capital of Culture 2021, discovered
through castles, mansions, museums and memorial houses***

Editor UEBR
Ediție coordonată de dr. Lia Lucia EPURE
Tipar Waldpress
ISBN 978-606-614-058-4

Istoria clădirilor noastre, parte din cultura regională

Cea de-a doua ediție a revistei "Timișoara, pol al turismului cultural bănățean", făcând parte din agenda culturală a proiectului din 2021, când Timișoara va fi Capitală Culturală Europeană, cuprinde referiri la istoria arhitecturală ale unei zone minunate: Banatul. Timișoara, dar și orașele din împrejurimi, sunt deținătoarele unei comori de sute de ani: palate, conace, clădiri istorice, unice sau similare celor din fostul Imperiu Habsburgic și Austro - Ungar, muzee, case în care s-a făcut istorie.

Acestea sunt repere ale turismului cultural și istoric, atracții pentru vizitatorii străini, dar și din țară, ba chiar și pentru cei locali, mai puțin cunoscători ai acestui patrimoniu.

Revista pe care o realizăm în minunatul proiect al anului 2021 este dovada dorinței noastre (a unei echipe editoriale, din cadrul Uniunii Europene Banat România – UEBR) de a fi parte din realizările constante ale ATCC2021. Sperăm că o revistă poate rămâne nu doar în biblioteca unui pasionat al textului scris, ci și în geanta sport a unui turist, pe noptiera din hotelul în care stau cei săsiți în Timișoara, curioși, deopotrivă, de a vizita împrejurimile, Banatul, Timișoara.

Compania FLEX ne este tovarăș de drum, mulțumim pentru suștinerea proiectului nostru, pentru modul fin și elegant de a fi parte din marea proiect din 2021.

*Dr. Lia Lucia Epure
Coordonatorul proiectului*

The history of our buildings, part of regional culture

The second edition of the magazine "Timișoara, a Pole of the cultural tourism in Banat region", being part of the cultural agenda of the project starting in 2021, when Timișoara will be the European Capital of Culture, includes references to the architectural history of a wonderful area: Banat. Timisoara, as well as the towns in the surrounding area, are the keepers of a treasure of hundreds of years: palaces, mansions, historic buildings, unique or similar to those of the former Habsburg and Austro-Hungarian Empire, museums, buildings where history has been made.

These are the landmarks of the cultural and historical tourism, attractions for foreign visitors, but also for Romanian visitors, even for the locals, less connoisseurs of this heritage.

The magazine we are preparing for the wonderful project of the year 2021 is proof of our desire (of an editorial team within the European Union Banat Romania – UEBR) to be part of the constant achievements of ATCC2021. We hope that a copy of this magazine will remain not only on the book shelves of a keen reader, but also in the sports bag of a tourist, on the bedside of the hotel where the visitors in Timisoara are staying, equally curious to visit the surroundings, Banat region, Timisoara.

FLEX company is our fellow traveler, thank you for supporting our project, for the refined and elegant way to be part of the great project of 2021.

*Dr. Lia Lucia Epure
Project Coordinator*

Capitala Culturală Europeană 2021, descoperită prin castele, conace, muzeu și case memoriale

European Capital of Culture 2021, discovered through castles, mansions, museums and memorial houses

Banatul rămâne un tărâm fermecător, care ne lasă să descoperim, dacă dorim, clipe de liniște împălitite cu fireasca noastră curiozitate de a regăsi locuri în care odinioară nobilii se răsfățau în palate și castele pline de farmec. Astfel de locuri găsim și acum în Banat, unele dintre conace și castele păstrându-și farmecul și înfățișarea de odinioară, altele au rămas doar în memoria localnicilor, iar altele s-au transformat în ruine care s-au împotriva timpului să piară. Astfel de locuri sunt destinații perfecte pentru iubitorii "turismului negru", fascinant prin poveștile țesute în jurul lor.

În Banat au existat sute de castele și conace cu blazon, dar timpul le-a împuținat. Fiecare dintre ele poartă memoria unor vremi când erau locuite de personalități ale lumii științifice și culturale, dar erau și atracția conților și a conteselor, a baroneselor însotite de baroni galanți, așteptați să coboare dincalești pentru serate unde se discuta politică, artă, modă, iar muzica din saloanele alăturate invita la dans și cine festive.

Unele dintre ele poartă secretul vreunui blestem care le-a făcut să fie părăsite și se lasă cu greu descoperite de pașii turiștilor, ascunse în iedera necruțătoarei uitări.

Timișoara Capitală Culturală Europeană 2021 este un prilej ideal pentru a le redescoperi.

In Banat there were hundreds of castles and mansions with chevron but the time impeded them. Each of they bear the memory of times when they were inhabited by the scientific and cultural world personalities, but were also the attraction of the counts and countesses, the baronesses accompanied by gallant barons, expect to descend from chaises for parties where politics, art and fashion are discussed, and the music from the adjoining salons invites to dance and festive parties.

Timișoara

Timișoara are cel mai bogat patrimoniu arhitectural din țară, fiind o destinație preferată de turiștii care pot vizita superbele palate din centrul istoric, care datează din perioada medievală (Castelul Huniade), dar și multe alte clădiri cu farmec și istorii fascinante.

Sunt clădirile istorice de trei veacuri, ridicate de arhitecți valoroși după modelul capodoperelor arhitectonice vieneze, iar în cele aproape două veacuri de ocupație, habsburgii nu au dărâmat, ci

au construit adevărate premiere pentru România de azi: primul spital militar din Imperiu, prima canalizare a unui râu navigabil de pe teritoriul actualei României, primul și unicul Palat al Culturii (Opera) cu trei teatre în limbile etnicilor locali (română, germană și maghiară), primul oraș al monarhiei iluminat cu lămpi cu gaz, dar și primul din Europa iluminat electric, primul tramvai tras de cai din țara noastră sau prima bibliotecă publică de

împrumut din Imperiul Habsburgic (J. Klapka).

La sfârșitul secolului al XIX-lea, structura urbanistică a Timișoarei a suferit un proces amplu de modernizare. Fostele bastioane și spațiile militare au fost demolate și înlocuite cu bulevardă și cartiere noi, Tânărul arhitect al orașului, Szekely Laszlo, având o contribuție decisivă în prima parte a secolului XX la remodelarea zonei centrale și la introducerea stilurilor Art Nouveau, secession și eclectic în peisajul urbanistic al orașului.

Timișoara has the richest architectural heritage in the country, being a favorite destination for tourists who can visit the magnificent palaces of the historical center dating back to the medieval period (Huniade Castle), but also many other buildings with fascinating charm and history.

Primăria Veche are o istorie fascinantă, din secolul XVIII până în prezent fiind martora unor transformări radicale ale cetății, sub toate aspectele: administrativ, militar, economic, cultural.

Între anii 1731-1734 este construit edificiul pe locul unde înainte de 1716 a fost o baie turcească, în perioada pașalâcului. În partea dreaptă a intrării în primărie se află o inscripție în limba arabă pe o tablă de marmură ce conține anul ridicării băii turcești "din timpul de groază sub Ibrahim Ehan, Hedsa 1553", iar pe frontispiciu se află stema și sigiliul orașului.

În urma renovării din anul 1782 de către habsburgi, este refăcută fațada în stil renascentist și este

schimbată emblema, încrucișat Timișoara își schimbă statutul, devenind oraș liber regesc. Au urmat alte renovări, în 1849, în urma distrugerilor provocate de asediul trupelor revoluționare ungare, și în anul 1935. Clădirea este structurată pe trei nivele, deasupra porții monumentale se află un balcon și patru ferestre arcuite ce se desfășoară pe cele două etaje.

În timpul ocupației turcești, în spațiul din fața clădirii aveau loc execuții ale celor care încălcău poruncile stăpânirii otomane, iar Bega sălbatică își crease "potecă" pe care circulau bărci pentru a ajunge în actuala Piață a Victoriei.

Astăzi, clădirea este sediul Facultății de Muzică și Teatrului Universității de Vest Timișoara.

The Old Town Hall has a fascinating history from the 18th century to the present, witnessing the radical transformations of the city, in all its aspects: administrative, military, economic, cultural.

Between the years 1731-1734, the edifice was built on the site where before 1716 there was a Turkish bath, during the Pasha period. On the right side of the entrance in the town hall there is an inscription in Arabic language, on a marble sheet, containing the year of the Turkish bath building, "from the horror time under Ibrahim Ehan, Hedsa 1553", and on the frontispiece there is the coat of arms and the seal of the city.

Cazinoul Militar Timișoara, la fel ca toate construcțiile vechi din vatra cetății, a fost ridicat în secolul XVIII (1775) în stilul barocului târziu, cu unele elemente rococo, după ce orașul a fost eliberat de către habsburgi de sub ocupația turcească. Încăperi mari, o sală festivă în care altădată se dădeau baluri ale ofițerilor, holuri cu balustrade din marmură care conduc spre o terasă generoasă ce se deschide spre Piața de Paradă, actuala Piața a Libertății, creează și astăzi atmosfera plină de farmec a ceea ce a fost odinioară localul.

De aici, la 31 octombrie 1918, Otto Roth a

proclamat așa-zisa "Republiecă Bănățeană autonomă", dar dr. Aurel Cosma le-a cerut ofițerilor români să părăsească în acel moment cazinoul, totul finalizându-se, câteva luni mai târziu, cu dorita alipire a Banatului la Regatul României Mari.

Cea mai frumoasă poveste legată de acest cazinou militar conectează indirect Timișoara de marele Ludwig van Beethoven, printr-o romantică primă dragoste a compozitorului de Janette von Greth. O dragoste neîmplinită, pentru că Tânără s-a căsătorit în 1787, la Köln, cu comandantul Regimentului 23 al armatei austriice, Karl von Greth. Generalul a

fost dizlocat în Timișoara, în funcția de comandant al Cetății și împreună cu Jeanette von Greth au locuit în Cazinoul Militar. Iubitor al muzicii, generalul mângâia strunele viorii în timpul liber și a slujit pentru modernizarea cetății.

La scurt timp după stabilirea în Timișoara, Jeanette a murit la doar 53 de ani și a fost îngrăpată în cimitirul fostei Biserici Piariste din Piața Libertății. În amintirea muzei lui Beethoven, pe Cazinoul Militar este montată o placetă.

The Timisoara Military Casino, like all the old buildings in the fortress's hearth, was built in the late 18th century (1775), in the late baroque style, with some rococo elements, after the city was liberated by the Habsburgs, under the Turkish occupation.

Large rooms, a festive hall where for former officers' balls, hallways with marble balustrades leading to a generous terrace that opens to the Parade Square, the current Freedom Square, still creates the glamorous atmosphere of what has was once that place.

Hence, on October 31, 1918, Otto Roth proclaimed the so-called "Autonomous Republic of Banat," but Dr. Aurel Cosma asked the Romanian officers to leave in that moment the casino, the finishing took place a few months later, with the desired alliance of Banat to the Kingdom of Great Romania.

Palatul Culturii a fost dintotdeauna simbolul culturii multietnice care caracterizează Timișoara, fiind unic în lume prin faptul că aici funcționează în deplină armonie alături de Opera Națională Română Timișoara, Teatrul Național "Mihai Eminescu", Teatrul de Stat Maghiar "Csiky Gergely" și Teatrul German de Stat.

Balconul Operei a devenit un reper al libertății și al luptei anticomuniste, fiind principalul loc de unde în Decembrie 1989 au fost transmise mesajele ce au ținut coagulate mulțimile, până la căderea dictatorului Nicolae Ceaușescu.

Clădirea Palatului Culturii și-a deschis porțile în anul 1875, pentru noul Teatrul "Franz Joseph", ridicat de arhitecții vienezi Hermann Helmer și

Ferdinand Fellner în stilul Renaissance, constructori a numeroase săli de teatru din Europa, între care cele de la Budapesta, Viena sau Odessa. Clădirea este înălțată pe locul cazarmei de cavalerie, renumită fiind Sala de bal "Reduta", unde joacă astăzi teatrele german și maghiar.

Două incendii au devastat de-a lungul timpului clădirea, primul în anul 1880, publicul aristocrat bucurându-se din nou de spectacole din 1882, într-o sală prevăzută cu mai multe ieșiri și cu cortina confectionată din fier, pentru a evita incendiile provocate de lămpile cu gaz.

În octombrie 1920, teatrul arde din nou, păstrându-se doar fațadele laterale ale vechii clădiri, fațada teatrului fiind refăcută cu actuala înfățișare după

planurile arhitectului Duiliu Marcu, în stil neobizantin. Atunci au fost acoperite și două nișe care flancau intrarea principală, în care erau montate două statuete care se presupune că înfățișau muzele ce patronau arta spectacolului.

Scena operei este construită în stil italian, iar frescele cupolei, realizate de pictorul Kiriakoff, creează ele însăși un spectacol fascinant, prin personajele din istoria și basmele poporului român pe care le reprezintă.

Opera Națională Română este principala instituție a scenei lirice din Banat care își desfășoară activitatea în Palatul Culturii, iar ca instituție, în forma actuală, ființează din anul 1947, când spectacolul veridian "Aida" a deschis prima stagiu, pe 27 aprilie.

The Palace of Culture has always been the symbol of the multiethnic culture that characterizes Timisoara, being unique in the world by the fact that here are functioning in harmony the Romanian National Opera Timișoara, the National Theater "Mihai Eminescu", the Hungarian State Theater "Csiky Gergely" and the German State Theater.

The Opera Balcony has become a landmark of freedom and anti-communist fight, being the main place where, in December 1989, the messages that have kept the crowds together were transmitted, until the fall of the dictator Nicolae Ceaușescu.

Palatul Dicasterial este o construcție monumentală de secol XIX, în stil toscan, pe trei nivele, care adăpostește instanțele judecătorești, fiind mult timp cea mai mare clădire din oraș. Este o copie fidelă după Palazzo Strozzi din Florența, concepută cu 273 de camere, 34 de bucătării, 20 de cămări, 65 de pivnițe, 27 de depozite și 34 de camere pentru servitori.

În 1727, pe careul unde se află palatul, habsburgii

au ridicat o cazarmă, denumită ulterior Casa Administrației Camerale, locul unde peste vreo trei decenii locuia episcopul catolic. Ulterior, utilitatea clădirii s-a schimbat, devenind succesiv reședință episcopală ori depozitul de făină al cetății.

După Revoluția de la 1848-1849, Curtea de la Viena a dorit voit o altfel de organizare teritorială a întregii zone, clădirea fiind modelată inițial ca sediu administrativ al guvernării regiunii, astfel

că în perioada 1855 - 1860 s-a construit impunătorul palat, cu materialele de calitate aduse cu řeplurile, pe Bega, din imperiu. Aici și-au avut sediul mai multe instituții - Tribunalul Regal, Procuratura Vistieriei, Serviciul de Impozite, Poșta și Telegraful, manufacatura de ţigări de foi (havane) a orașului. Astăzi, palatul este patronat de zeița Justiției.

The Dicasterial Palace is a 19th-century monumental Tuscan-style building that houses the Courts and has long been the largest building in the city. It is a true copy of Palazzo Strozzi in Florence, designed with 273 rooms, 34 kitchens, 20 pantries, 65 cellars, 27 warehouses and 34 service rooms.

In 1727, on the square where the palace was located, the Habsburgs have built a barrack, later called House of Administration, where the Catholic bishop lived in about three decades. Subsequently, the purpose of the building has changed, becoming successively the episcopal residence or the flour warehouse of the fortress.

Palatul Baroc (Prefectura Veche) din Piața Unirii sau Piața Barocă simbolizează fastul și puterea imperială.

A fost construit între 1752 - 1754, după eliberarea cetății de sub ocupația otomană de către armata Imperiului Habsburgic, fiind un har de frumusețe arhitectonică. De-a lungul timpului, pașii i-au purtat în acest loc pe Iosif al II-lea (1767), Franz Josef (1872) și Regele Ferdinand (1923).

După anul 1799, impunătoarea clădire devine Casa Comitatului și prefectură, între 1849 și 1860

Palatul Baroc servește ca sediu al Voivodinei Sârbești și a Banatului Timișean, pentru că din 1860 să redevină Prefectura Timișului. În perioada postbelică, între 1955-1980, clădirea a fost folosită de Institutul Agronomic, iar după 1980 spațiul a fost destinat Secției de Artă.

După recente restaurări, astăzi adăpostește Muzeul de Artă Timișoara, cel mai mare din vestul țării. Cea mai frumoasă este Sala Barocă, butaforia tavanului a fost și ea refăcută identic după cea originală, cu pictură ce imită pielea de Cordoba,

lambriuri și balcoane de epocă, la fel ca și alveolele de la ferestre. În această sală au cântat Franz Liszt, Johannes Brahms sau George Enescu.

Pe simezele Muzeului de Artă Timișoara sunt expuse: Colecția "Corneliu Baba", Secția de Artă contemporană, Artă bănățeană veche, Artă bănățeană din secolul XIX, Secția de Artă bănățeană din secolul XX, Secția de Artă europeană, fondul de pictură occidentală reușind să ilustreze câteva din mariile curente din perioada secolelor XV-XVIII, dar și o splendidă colecție de porțelanuri.

Baroque Palace (Old Prefecture) in Unirii Square or Baroque Square symbolize the imperial pomp and power. It was built between 1752-1754, after the liberation of the fortress under Ottoman occupation by the Habsburg Empire army, being a grace of architectural beauty. Over the years, Joseph II (1767), Franz Joseph (1872) and King Ferdinand (1923) have been here. After 1799, the imposing building became the House of the County and the Prefecture and between 1849 and 1860, the Baroque Palace was the headquarter of Serbian Vojvodina and of the Timiș Banat, from 1860 becoming again the Prefecture of Timiș. After the war, between 1955-1980, the building was used by the Agronomic Institute, and after 1980 the space was reserved for the Art Section.

Palatul Dejan (Deschan), construit în prima jumătate a secolului XVIII, a fost proprietatea familiei de origine franceză De Jean, înnobilată cu numele Deschan de către împărăteasa Maria Terezia, pentru merite deosebite în luptele împotriva otomanilor. Palatul a fost reconstruit parțial la începutul veacului următor, partea din spate având destinația de han.

O adevărată bijuterie arhitectonică, palatul renovat după retrocedarea către proprietar are acum multe spații comerciale tip bazar și cofetării.

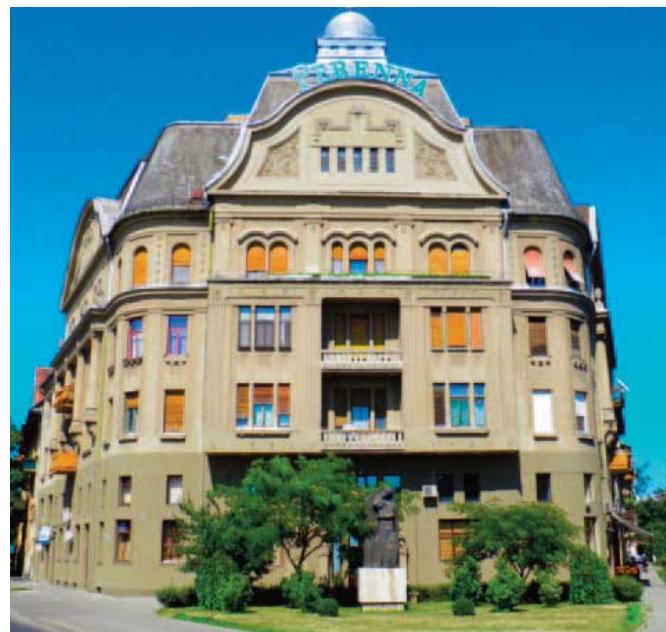
Dejan (Deschan) Palace, built in the first half of the 18th century, was the property of the French family De Jean, embellished with the name Deschan by Empress Maria Theresa, for outstanding merits in battles against Ottomans. The palace was partially rebuilt at the beginning of the next century.

Palatul Neptun, clădire elegantă, cu o fațadă impunătoare care descoperă stilul secession vienez și inițialele L.S., ale arhitectului Laszlo Szekely, care a fost și primul proprietar al clădirii. Impozanta clădire a avut destinația de băi publice, pentru că la începutul secolului XX prea puțini timișoreni aveau o baie proprie în locuințe.

La începutul perioadei stalinisto-comuniste, în anii '50, în subsolurile palatului erau închiși și maltratați de Securitate deținuții politici, mulți găsindu-și sfârșitul în acest abis al groazei.

Palatul Neptun și-a schimbat destinația după Revoluția din 1989, devenind centru de îmbuteliere a apei minerale.

The Neptune Palace is an elegant building, with an impressive facade that reveals the Viennese secession style and the L.S. initials of architect Laszlo Szekely, who was the first owner of the building. The impressive building had the purpose of public baths, because, at the beginning of the 20th century, few inhabitants of Timișoara had a bathroom in their own homes.

Palatul Lloyd, construit între anii 1910-1912, după planurile arhitectului Lipot Baumhorn este perla arhitecturii din Timișoara cu destinație inițială pentru Bursa Agricolă a Societății Lloyd, acum, sediu al Senatului Universității Politehnica Timișoara. Apartamentele extrem de generoase au permis închirierea lor de către oameni cu stare. O placetă montată în Anul Centenarului Marii Uniri în interiorul clădirii amintește faptul că în superba sală a Senatului, în ziua de 19 februarie 1919, o comisie americană a sosit în Timișoara pentru a evalua situația după destrămarea Imperiului Austro-Ungar și s-a întâlnit cu reprezentanții tuturor naționalităților bănățene.

Astăzi, la parterul Palatului Lloyd se află un select restaurant cu terasă, care atrage întotdeauna timișorenii sau oaspeți străini.

Lloyd Palace, built between 1910 and 1912, according to the plans of the architect Lipot Baumhorn, is the pearl of the Timișoara architecture, initially destined for the Lloyd Agricultural Stock Exchange, now headquarter of the Senate of the Polytechnic University from Timișoara.

Palatul Hilt-Vogel completează salba palatelor din piața centrală a Timișoarei, fiind opera aceluiași arhitect Laszlo Szekely, ridicat în stil art nouveau.

Hilt-Vogel Palace completes the palace group of Timișoara's central square, being the work of the same architect, Laszlo Szekely, built in Art Nouveau style.

Palatul Dauerbach a fost construit între 1912 -1913, în stil Art Nouveau, pentru Georg Dauerbach, după planurile arhitectului Laszlo Szekely. A fost cunoscut dintotdeauna și sub numele de Palace, după cafeneaua și restaurantul Palace amenajate la parterul imobilului chiar de la terminarea clădirii.

The Dauerbach Palace was built between 1912-1913, in Art Nouveau style, for Georg Dauerbach, according to the plans of the architect Laszlo Szekely. It has always been known as Palace, after the café and the Palace Restaurant, set up on the ground floor of the building right from the end of the construction.

Palatul Weiss a fost construit în anul 1921 de firma Arnold Merbl, în stil eclectic, după planurile lui Adalbert Szladek, pentru familia care și-a pus blazonul pe clădire. Frontonul a fost reproiectat de arhitectul orașului de atunci, Laszlo Szekely.

Weiss Palace was built in 1921 by Arnold Merbl, in eclectic style, according to the plans of Adalbert Szladek, for the family who put the blazon on the building. The gable was redesigned by the city's architect, Laszlo Szekely.

Palatul Merbl, construit după planurile arhitectului Arnold Merbl, a fost ridicat în anul 1911, adăpostește la parter una dintre cele mai vechi librării din Timișoara, "Mihai Eminescu".

The Merbl Palace, built after the plans of the architect Arnold Merbl, was built in 1911, one of the oldest bookstores in Timișoara, "Mihai Eminescu", is located here.

Palatul Neuhausz străjuiește Piața Victoriei din anii 1911-1912, fiind o împletire între stilurile arhitectonice eclectic, secession și art nouveau maghiar.

Neuhausz Palace guards the Victory Square from 1911-1912, being a blend between the architectural styles of eclectic, secession and Hungarian art nouveau.

Palatul Szechenyi limitează partea Corso a Pieței Victoriei și a rămas celebru prin faptul că de la o fereastră au fost filmate scene în care forțele militarizate au tras în manifestanții revoluției anticomuniste, în fața Catedralei, în decembrie 1989.

Palatul a fost construit între anii 1911 - 1914 după planurile arhitectului Laszlo Szekely, care îmbină elemente de artă ale perioadei, inspirate din secesionul vienez în perfectă armonie cu elemente clasice ale frontoanelor supradimensionate de deasupra logiilor.

După naționalizare, spațiile comerciale de la parter găzduiau un renomit expres cu mâncare gătită, o galerie de artă și magazine.

Szechenyi Palace limits the Corso side of Victory Square and has remained famous for the fact that from a window were filmed scenes in which the militarized forces fired in the demonstrators of the anticommunist revolution in front of the Cathedral, in December 1989. The palace was built between 1911 – 1914.

Palatul Loffler sau "palatul împușcat". Poartă amprenta imperială de la început de secol XX, când oamenii înstăriți ai cetății Timișoarei voiau luxul întâlnit la Viena, Paris sau Budapesta, cu fațade maiestuoase și interioare elegante și spațioase. Se înscrie perfect în complexul palatelor din Piața Operei din Timișoara, ridicate în aceeași perioadă. Este aproape incredibil să îți imaginezi că o astfel de clădire s-a construit în mai puțin de doi ani (1912-1913), după planurile arhitectului Loffler.

În 1989, fațada palatului dinspre clădirea Operei Naționale Române Timișoara a fost ținta gloanțelor "teroristilor" anonimi.

Loffler Palace or "the shot palace". It bears the imperial imprint from the beginning of the 20th century, when the wealthy people of the Timișoara fortress wanted the luxury from Vienna, Paris or Budapest, with majestic and elegant façades and spacious interiors.

Palatul Apelor, o clădire monumentală ridicată în 1901, în stil secession, pe malul Canalului Bega, este o poartă dinspre Cetate spre cartierul Iosefin. A deservit Societatea de Hidroameliorări Timiș Bega, care gestiona Canalul Bega ce făcea legătura fluvială cu Europa Occidentală.

Inițial, clădirea a avut un singur etaj, dar constructorul Arthur Tunner a supraetajat-o (1910-1911) prin inserarea celui de al doilea etaj, păstrând aspectul general.

Naționalizarea din 1948 a atribuit palatul Regionalei CFR Timișoara, după 1989 Administrația Națională Apele Române a solicitat retrocedarea, iar după o amplă reabilitare, Palatul Apelor este sediul Administrației Bazinale de Apă Banat.

Clădirea este dominată de un turn-cupolă, una dintre fațade are ornamente cu coloane duble din ordinul ionic, nota predominantă a arhitecturii clădirii aparținând neobarocului, în stilul secession eclectic. Interiorul clădirii lasă să pătrundă lumina prin vitralii generoase care creionează scene acvatice, figuri marine, pești, căluți de mare, scoici, plante acvatice.

The Waters Palace, a 1901 secession-style monumental building on the Bega Canal, is a gate from the Citadel to the Iosefin district.

It served the Timiș-Bega Water Development Company, which manages the Bega Canal that connects with Western Europe.

Casa cu Flori, din Piața Victoriei/Operei este una dintre locuințele din Timișoara ale familiei florarilor Curții de la Viena, Wilhem Muhle. A fost ridicată în secolul XIX. Povestea localului și a florilor au fost duse mai departe de fiul lui Arpad, care a devenit furnizorul de flori al Casei Regale Române, dar și consultant științific pentru construirea Parcului Cișmigiu din București.

De acest loc se leagă și o frumoasă legendă, care spune că însuși împăratul Franz Iosif ar fi intrat în această casă, pe sub cupole de trandafiri special realizate pentru marele moment.

Familia florarului Muhle a mai avut un domeniu în zona Elisabetin, o vilă înconjurată de o imensă grădină cu diferite soiuri de trandafiri, dar după 1990 s-a degradat, devenind astăzi o ruină.

The Flower House in Victoriei / Opera Sqaure is one of the buildings in Timișoara of the Viennese Court florists, Wilhem Muhle. It was built in the 19th century. The story of the location and flowers were taken further by the Arpad's son, who became the flower supplier of the Romanian Royal House, but also a scientific consultant for building the Cișmigiu Park in Bucharest.

Palatul Marschall, construit în perioada 1901-1904, de arhitectul Martin Gemeinhardt, unul dintre corifeii arhitecturii începutului de secol XX din Timișoara, a creionat impunătoarea clădire în stilul art nouveau eclectic.

Acoperișul, bogat în decorații de inspirație gotică, nu mai există astăzi. Colțul dintre bulevard și Splaiul Tudor Vladimirescu este marcat de un fronton triunghiular, care nu se asemănă cu desenul inițial.

Decorația luxuriantă a fațadelor, care reprezintă "pomul vieții", fluturi stilizați, elemente florale tipic gotice, au fost reinterpretate în maniera anilor 1900 și se păstrează parțial.

The Marschall Palace was built between 1901-1904, by the architect Martin Gemeinhardt, one of the beginners of the early twentieth century architecture in Timișoara, who designed the imposing eclectic art nouveau building.

Palatul Comunității Reformate s-a ridicat în anul 1902, se remarcă prin formele ascuțite ale elementelor de acoperiș, care marchează colțurile edificiului. Sunt inspirate de siluetele turnurilor medievale din perioada gotică, remodelate în stil neogotic.

Este una dintre cele mai monumentale și mai frumoase clădiri din oraș.

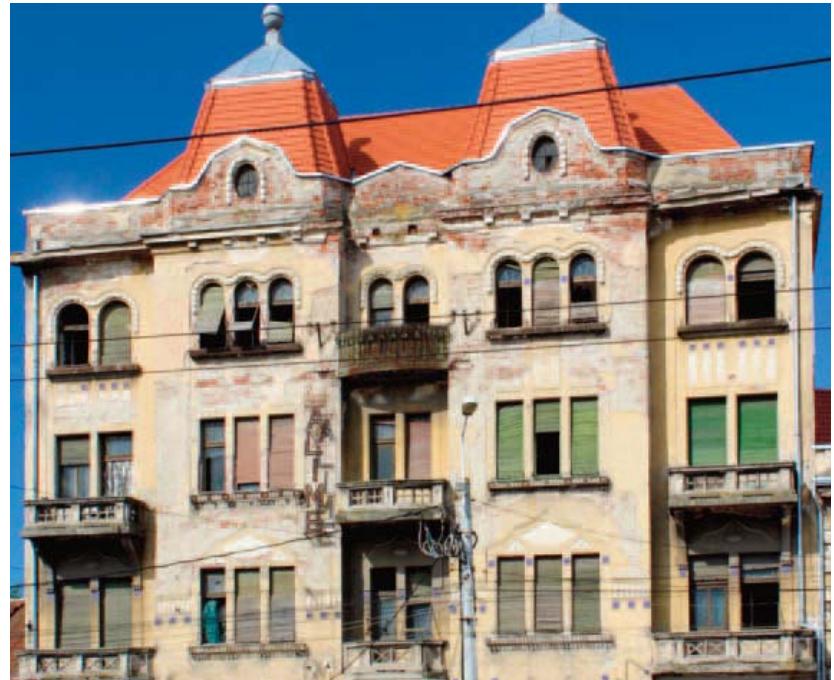
Aici a locuit pastorul reformat Tokes Laszlo, iar clădirea și-a căpătat un loc bine definit în istoria locală și chiar națională, pentru că de aici a pornit revolta timișorenilor din Decembrie 1989, transformată în Revoluția Anticomunistă Română de la Timișoara.

The Palace of the Reformed Community was built in 1902, remarkable by the sharp forms of the roof elements, which mark the corners of the edifice. They are inspired by the medieval towers of the Gothic period, remodeled in neo-gothic style.

Palatul Albert Schott datează din anul 1913, construit de arhitectul Martin Gemeinhardt, în stilul secession. Are o vizibilitate mare, remarcându-se în careul care închide zona Iosefin. Aici a locuit comerciantul care a dat numele palatului prevăzut cu spații comerciale la parter, o farmacie, o măcelărie, iar la etaje erau locuințe. A fost prima clădire cu trei etaje din cartier.

O legendă spune că cel care a fost proprietarul clădirii până la naționalizare, avea mai multe proprietăți pe acea stradă, iar în momentul în care a trebuit să cedeze una din locuințe statului, a adunat în mare grabă tot aurul din casă și l-a pus într-un geamantan pe care i l-a dat uneia dintre fete să-l ducă în acest palat. Dar pe stradă, un vecin a vrut să o ajute, pentru că era prea greu bagajul. Iar fata, mai "slabă de minte", i-a mulțumit, mărturisindu-i ce se ascunde în valiză. Iar peste doar câteva ore, miliția a confiscat toate kilogramele de aur din geamantan.

Albert Schott Palace dates from 1913, built by architect Martin Gemeinhardt, in the secession style. It has a great visibility, remarking itself in the square that closes the Iosefin area. The merchant who gave the name of the palace with commercial spaces on the ground floor, a pharmacy, a butchery, and with dwellings at floors lived here. It was the first three-story building in the neighborhood.

Palatul Ancora de lângă Gara de Nord Timișoara, a fost construit în anii 1901-1902, pe malul Canalului Bega, cu decorații caracteristice stilului neogotic, dar și cu un turn de inspirație medievală, pe care este montată o ancoră care face trimitere la activitatea comercială navală a orașului, în acea perioadă. Proprietarul clădirii a fost Aladar Kudelich, director al Băncii de Credit Ungar, filiala din zona Elisabetin, consilier local la acea dată.

Cu toate că unii susțin că aici ar fi funcționat și Portul Timișoara, nu există dovezi în acest sens, iar ancora este un simplu simbol de suflet.

The Ancora Palace, near the North Railway Station Timisoara was built in the years 1901-1902, on the Bega Canal, with distinctive neo-gothic decorations, but also with a medieval tower on which an anchor is attached, referring to the commercial naval activity of the city, at that time.

Huniade Castle is the oldest building of the medieval city of Timisoara, built by King Charles Robert d'Anjou (1307 and 1314), in the marshland, according to the plans of some Italian builders. Carol lived here for almost eight years.

Castelul Huniade este cea mai veche clădire a cetății Timișoarei, din epoca medievală, ridicat de regele Carol Robert d'Anjou (1307 și 1314) în plin ținut mlăștinios, după planurile unor constructori italieni. Carol a locuit aici pentru aproape opt ani.

Între anii 1441 și 1456, comite de Timișoara a fost Iancu de Hunedoara, care și-a stabilit aici reședința și a dispus edificarea unui nou castel, pe ruinele vechiului palat - castel regal, grav avariat de un cutremur, dar nu a locuit niciodată în acest edificiu.

Ca orice castel, și acesta stă sub un blestem, pentru că în 1456, regele Ungariei Ladislau al V-lea, dușman al familiei Huniade, vine la Timișoara după ce Iancu a fost înmormântat. El i-a jurat prietenie pe viață văduvei lui Iancu, în capela castelului, asumându-și blestemul lui Dumnezeu, dacă-l va încălca. Încălcând grav jurământul, la un an de la făgăduința din capelă, regele a murit, urmându-i la tron Matia Corvin.

În anul 1849, revoluționarii maghiari care au asediat Timișoara au distrus castelul din temelii, până la punctul în care a fost nevoie de o reconstruire a clădirii, finalizată în 1856. Fațada principală a fost refăcută într-un stil romantic, ferestrele, terminate în arc în plin centru, dar cu decorație neogotică deasupra, au luat locul orificiilor pentru piesele de artillerie, iar fațada a fost realizată din cărămidă aparentă.

De peste un deceniu, arheologii au descoperit în curtea interioară a castelului o fântână medievală care, în mod surprinzător, încă mai avea izvoare de apă și în care, potrivit legendei, Selim Paşa ar fi ascuns comori inestimabile - în principal, monede de aur, vase și veselă din aur și bijuterii - în momentul în care turci au fost nevoiți să se refugieze din fața trupelor lui Eugeniu de Savoya, în 13 septembrie 1716.

Astăzi, Castelul Huniade găzduiește Muzeul Național al Banatului.

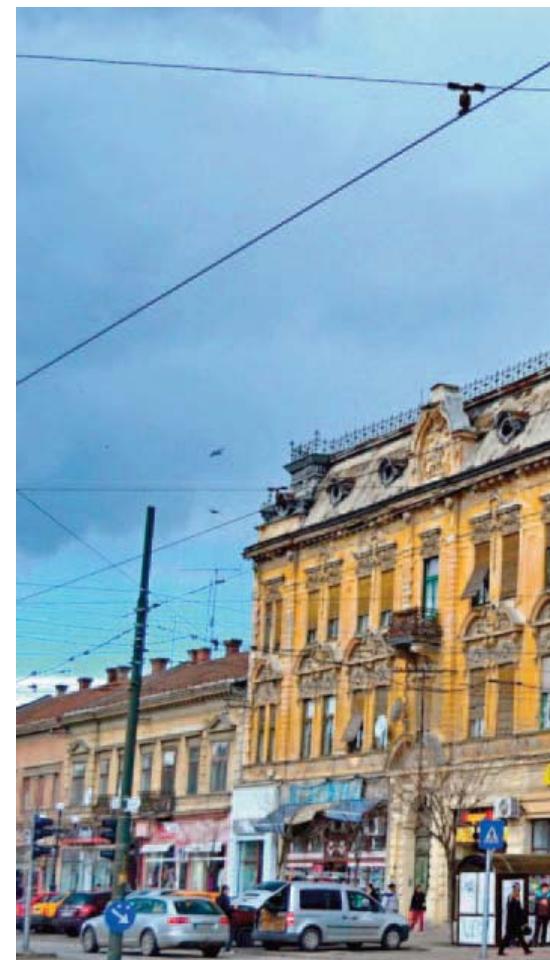
Bastionul Therezia reprezintă ruinele vechii cetăți a Timișoarei și a fost ridicat în anii 30 ai secolului XVIII în stil baroc, servind ca depozit de grâne. Ulterior, între anii 1758-1790, aici și-a avut reședința Episcopia Romano-Catolică, până la începutul veacului trecut, după care Bastionul și-a deschis porțile, adăpostind mai multe ateliere și depozite, o tipografie și o școală de

scrimă, interneate școlare ori arhivele statului. După 1970, aici au fost mutate colecțiile de etnografie bănățeană ale Muzeului Banatului, un muzeu tehnic, colecțiile vechi al Bibliotecii Județene, spații expoziționale. În prezent, în bastion ființează și o parte a Muzeului Național al Banatului, dar și Muzeul "Popa Popa's", supranumit "regele caricaturii mondiale".

The Therezia Bastion represents the ruins of the ancient fortress of Timișoara and was built in the Baroque style in the 1930s, serving as a granary. Later, between 1758-1790, the Roman-Catholic Bishopric had its residence there

until the beginning of the past century, after which the Bastion opened its gates, sheltering several workshops and warehouses, a printing factory and a school of fencing, boarding schools, or state archives.

Timișoara este un adevărat panteon arhitectonic, **cartierul Iosefin** sau "al Majestății Sale Josef al II-lea" fiind format doar din clădiri istorice încărcate podoabe arhitectonice care le conferă nota de unicitate.

© www.ici-colo.ro

© www.ici-colo.ro

Timișoara is a real architectural pantheon, the Iosefin neighborhood or "His Majesty Joseph II" being formed only from historic buildings loaded with architectural adornments that give them a note of uniqueness.

Cartierul Fabric exceleză printr-o arhitectură deosebită, fiind în sine un sit istoric. Remarcabil este Palatul Ștefania, construit între 1909 și 1910 de Laszlo Szekely, arhitectul Timișoarei moderne, edificiu supranumit și "Casa cu Maimuțe" datorită faptului că la partea superioară a etajului al doilea, sub cornișă, sunt montate console care sprijină colonete pe care sunt amplasate alternativ statui reprezentând urși și gorile.

The Fabric neighborhood excels through a special architecture, being a historic site. Remarkable is the Stefania Palace, built between 1909 and 1910 by Laszlo Szekely, the architect of modern Timișoara, the so-called "House of the Monkeys" due to the fact that on the upper part of the second floor, under the cornice, there are consoles that support the colonies on which they are located alternately statues representing bears and gorillas.

Piața Unirii (Piața Barocă)

Întreaga Piață a Unirii, cunoscută și sub numele de Piața Barocă sau Piața Domului, este cea mai veche piață publică a Cetății Timișoarei, care datează din epoca medievală. Astăzi este un sit arhitectonic, cu o mulțime de clădiri ce au vârste venerabile, fiind tronată de Palatul Baroc, unde își are sediul Muzeul de Artă.

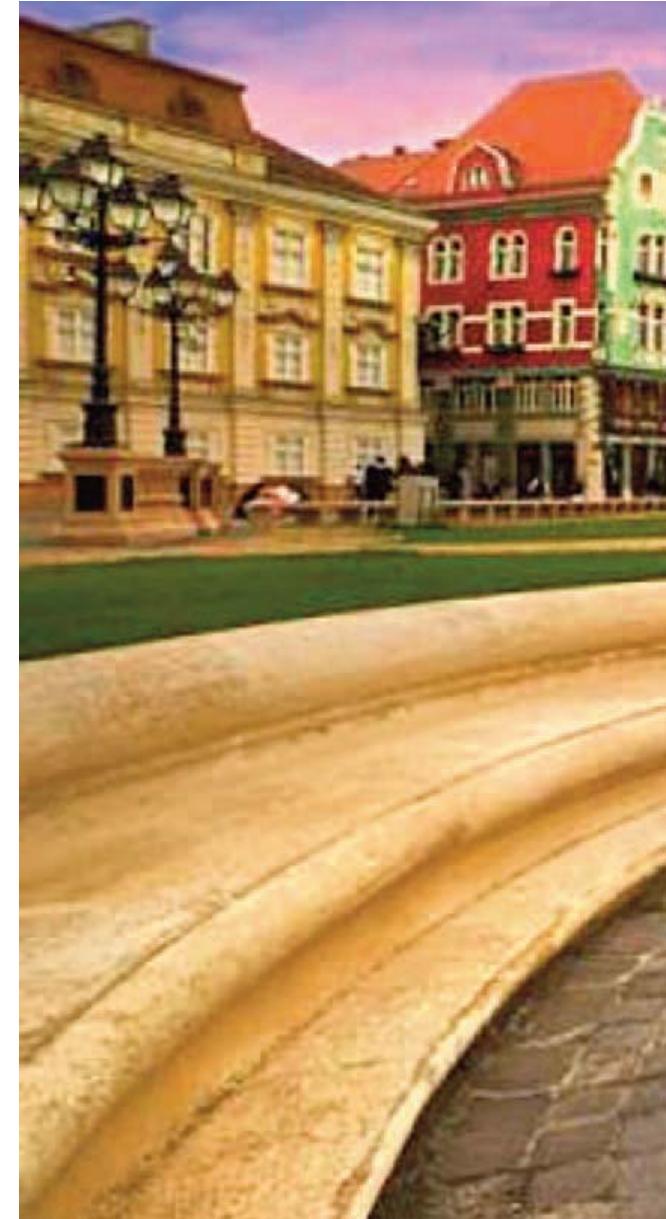
Înțial, Piața Unirii se numea Piața Losonczy, după numele comitelui Stefan Losonczy, ucis de turci în anul 1552, când otomanii au cucerit cetatea în care trăiau în jur de șase mii de suflete. Din anul 1919, piața poartă numele Unirii, pentru că aici au fost primite trupele armatei române care a instaurat administrația în limba română.

În acest sit se află Domul Romano-Catolic (1736 - 1774), ridicat în stil baroc, cu turle de înălțime redusă și cu un interior bogat decorat în stil baroc și rococo, dotat cu o orgă în stil Ludovic al XVI-lea. Tot aici se află Catedrala Sârbă (1744 - 1747) și frumoasa casă de poveste, Bruk, construită în anul 1910 de arhitectul maghiar Laszlo Szekely, în stilurile art nouveau și secession, cu un caracter ușor eclectic.

Piața Unirii este patronată de Monumentul Sfintei Treimi sau Coloana Ciumei, construită în stil baroc la Viena, în anul 1740, drept mulțumire adusă Creatorului, după încreșterea epidemiei de ciumă care a decimat populația orașului.

Union Square (Baroque Square)

The entire Union Square, also known as the Baroque Square or the Dome Square, is the oldest public square of Timișoara, dating from the medieval times. Today it is an architectural site, with lots of buildings of venerable age, having the Baroque Palace as main element, where the Art Museum has its headquarters. Initially, the Union Square was named Losonczy Square, after the name of Stefan Losonczy, killed by Turks in the year 1552, when the Ottomans conquered the city in which about six thousand people lived. Since 1919, the market has been named after the Union, because the troops of the Romanian army who set up the administration in the Romanian language were received here.

Județul Timiș

Timiș County

Conacul din Banloc a fost construit în anul 1750 într-un loc atestat documentar la 13 mai 1400, sub numele de Byallak - "locul bivolului". În anul 1783, devine proprietatea familiei nobiliare ungare Karacsonyi, iar groful Lazar Karacsonyi aduce specii rare de pomi exotici, pe care îi plantează în jurul conacului-castel, punând bazele actualului parc care se întinde pe o suprafață de zece hectare.

Principesa Elisabeta, devenită regină prin căsătoria cu George al II-lea al Greciei, dar divorțată ulterior, revine în țară și în anul 1935 cumpără domeniul de la Banloc, unde se stabilește până în anul 1948, când este obligată să ia definitiv calea exilului. În anii comunismului, conacul a fost pe rând casă de bâtrâni, orfelinat, iar piesele mobilierului unicat au fost furate, în cea mai bună parte.

Conacul a fost concesionat gratuit, în anul 2008, de primăria din localitate Arhiepiscopiei Timișoarei, pe o perioadă de 49 de ani, pentru a deschide aici un centru ecumenic.

Conacul Manase din Hodoni este locul unde a trăit Vicențiu Babeș și a avut șansa unei restaurări reușite. În prima jumătate a secolului XIX, domeniile locului au intrat în administrația lui Manaszy Szilard care a construit în 1840 un ansamblu ce conținea, pe lângă un vast domeniu clădit, numeroase anexe și o superbă grădină pentru promenadă. Urmele perioadei comuniste se văd, doar fațada principală este singura decorată cu trei stucaturi sub forma unor discuri ornamentale cu capete de înger. După 1989, proprietatea a fost retrocedată într-o stare avansată de degradare. Clădirile și parcul fuseseră abandonate, dar noi proprietari au transformat ansamblul

The mansion in Banloc was built in 1750 in a place certified on May 13, 1400, under the name of Byallak - the "buffalo place". In year 1783, it became the property of the Hungarian noble family Karacsonyi, and earl Lazar Karacsonyi brings rare species of exotic trees, planted around the mansion-castle, laying the foundations of the present park, which spans a surface of ten hectares.

Princess Elizabeth, who became Queen by marrying George II of Greece but later divorced, returned to the country and in year 1935 bought the Banloc field, where she settled down until 1948 when she was forced to take the path of exile definitively. During the communist years, the mansion was home for elderly, orphanage, and the pieces of the unique furniture have been stolen almost completely.

Conacul din Banloc

Conacul din Ottlic din Izvin

Ottlik mansion (from Izvin) was built by Ottlik Peter in 1893, as a dwelling in the vast field, where he founded a farm and a steam mill for grain grinding. After the nationalization, the generous mansion became state property.

The Vargici mansion (Sinersig) was built in 1869 by the Vargici family, buried in a special burial monument, from the Catholic cemetery.

Petala mansion (from Clopodia) was erected in 1840 by Nyeky Antal, in the baroque rural style, surrounded by a dendrological park with silver plane-trees and American walnuts, forming a complex declared historic monument.

Conacul Ottlik (din Izvin), construit de Ottlik Peter în anul 1893, ca locuință pe întinsul domeniului, unde a înființat o fermă și o moară cu aburi pentru măcinatul grânelor. După naționalizare, generosul conac a devenit proprietatea statului. Este foarte bine întreținut, aici funcționează renomata herghelie, în subordinea Regiei Naționale Romsilva, care organizează concursuri și programe atractive pentru turiști, de la călării pe ponei sau cai până la plimbări cu trăsura și cursuri de călărie.

Conacul Vârgici (Sinersig) a fost construit în 1869 de familia Vârgici, înmormântată într-un monument funerar deosebit, din cimitirul catolic. După stingerea ctitorilor, conacul a trecut în proprietatea statului, iar din 1995 a devenit sediul Casei de copii școlari Lugoj.

Conacul Petala (din Clopodia) a fost ridicat în anul 1840 de Nyeky Antal, în stilul baroc rural, înconjurat de un parc dendrologic cu platani argintii și nuci americani, formând un complex declarat monument istoric. La sfârșitul secolului XIX a fost modernizată fațada, în stil neoclasic, iar după Marea Unire de la 1918, proprietar a devenit generalul Vintilă Petala, până în anul 1951, când statul a devenit proprietar, prin naționalizare. Strănepoata generalului Petală, Marie-Rose Mociornița, a reușit să-l redobândească după 1990, iar astăzi este sediu pentru o societate comercială.

Conacul Bărăteaz din Satchinez își păstrează încă semetia, iar cele două turnuri dezvăluie că este o construcție de secol XIX. Dacă ajungeți în zonă, nu ratați să vizitați și Rezervația Ornitologică de la Satchinez, o mică Delta Dunării, cu exemplare unice, dar și capela neoclasică a familiei Michael și Margaretha Mebesz.

Conacul Mercy din Carani este recomandat pentru cei care iubesc aventura, senzațiile tari și turismul negru. Alături de alte conace părăsite din Banat, conacul din Carani pare o scenă desprinsă din basmele în care castelul este cufundat într-o bogată vegetație sălbatică, iar pentru a-l descoperi trebuie să fii foarte îndemânat și "înarmat" cu o masetă. Nu este locuit, dar este fermecător.

Conacul Uzbașici din Cenei a trecut de suta de ani, dar tufele de trandafiri și parfumul de liliac primăvaratic îi mențin frumusețea și-l fac atractiv. Privindu-l, te duce gândul spre timpurile de odinioară, când gazdele, familia lui Gaspar Uzbașici, foarte înstărită, proprietară a mai multor sate din preajmă, organiza petreceri la care participau invitați pe măsură. Conacul construit în centrul comunei a trecut prin mâinile mai multor proprietari, unii fiind nevoiți să plece în "gulagul românesc" din Bărăgan, sediu fiind transformat în depozit de grâne pentru armată.

The Barateaz mansion in Satchinez still retains its serenity, and the two towers reveal it as a 19th century building.

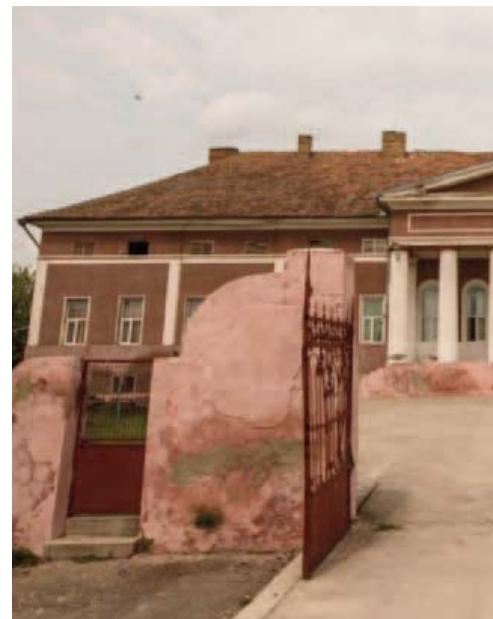
The Merany Mansion in Carani is recommended for those who love adventure, strong sensations and black tourism. Along with other mansions left in Banat, the Carani mansion is like a scene from a fairy tale where the castle is immersed in a rich wild vegetation, and to discover it you have to be very skillful and "armed" with a machete. It is not inhabited, but it is charming.

The Uzbasici Mansion in Cenei is over a hundred years old, but the rose bushes and the spring lilac perfume keep it beautiful and make it attractive. Looking at it, it takes you to the old times, when the hosts, Gaspar Uzbasici's family, very wealthy, the owner of several villages around, organized parties with special guests invited.

Conacul Mercy, din Carani,

Conacul Mocioni din Foeni

The San Marco mansion in Comloșul Mare was built between 1840 and 1856 and a wing is the seat of the mayoralty. During its aristocracy time, it was the soul of the cultural area, there were shows and performances of the puppeteers, it was an oasis of spirituality for the wealthy people.

The Mocioni mansion in Foeni was built in the middle of the 18th century, now being managed by the mayoralty. It still preserves the cultural spirit of the Mocioni family, true patrons of the Romanian culture for more than a century, helping the young people to study in Western capitals. Near the mansion was built a Baroque chapel of the Mocioni family.

Conacul San Marco din Comloșul Mare a fost construit între anii 1840 - 1856 și o aripă este sediu al primăriei. În perioada sa aristocratică era sufletul zonei culturale, aici se organizau spectacole, se dădeau reprezentații ale păpușarilor ambulanți, era o oază de spiritualitate pentru lumea bună.

Proprietarii domeniului, frații Cristofor și Ciril Naco, stăpâneau teritorii întinse din Banat, iar urmașii au lăsat Viena pentru reședința de la Comloș, în jurul căreia s-a construit și un parc cu alei frumoase amenajate pentru plimbări în după amiezele de vară ori în miez de iarnă. Domeniul era străjuit de porți din fier forjat meșteșugit în capitala imperiului, deasupra cărora vegheea blazonul familiei.

După naționalizare a devenit, la fel ca aproape toate celelalte conace, un sediu al preocupărilor "sătești", cu destinație de depozit agricol, apoi unitate de învățământ primar și preșcolar.

Conacul Mocioni din Foeni a fost construit la mijlocul secolului XVIII, acum fiind în administrarea primăriei. Păstrează, încă, spiritul cultural al familiei Mocioni, adevărați mecenii ai culturii românești timp de mai bine de un veac, care au ajutat tinerimea să studieze în capitalele occidentale. Lângă conac s-a construit și o capelă barocă a familiei Mocioni.

În timpul Revoluției din 1848, maghiarii au devastat domeniul din Foeni, provocând imense pagube. Domeniul a reîntrat în proprietatea familiei, fiind răscumpărat de Andrei Mocioni, iar după anii '90 un nepot al lui Mocioni, Antoniu, a răscumpărat castelul și a amenajat aici Casa de Cultură.

Conacul Liptay din Lovrin. Piatra de temelie a conacului, unul dintre cele mai frumoase care se păstrează și astăzi, bogat în decorațuni baroce și neoclasiche, a fost pusă în anul 1817 de Friedrich Liptay, descendent al unei străvechi familii ungare, unii membri cu cariere militare, care au fost împroprietăriți de împărat cu domenii funciare din Banat. Conacul este înconjurat de un generos parc, iar în apropiere a fost ctitorită și biserică romano-catolică. Urmașii s-au risipit dincolo de Ocean, după prima conflagrație mondială, astfel că domeniul a trecut în patrimoniul Institutului de Cercetări Agronomice din România, unde funcționează Stațiunea experimentală Lovrin.

Conacul Csekonics, Csito, din Jimbolia este o construcție de secol XVIII, care găzduiește astăzi sediul primăriei.

Domeniul familiei era cel mai mare din comitatul Torontal și una dintre cele mai moderne moșii din această parte a Imperiului Austro-Ungar, unde s-a dezvoltat și un complex agroindustrial și zootehnic de invidiat. Bunăstarea familiei i-a permis să construiască în zonă mai multe conace, cele mai cunoscute fiind cel de lângă Jimbolia, conacul Csito, unul dintre cele mai frumoase la vremea lui, care a fost dărâmat după Primul Război Mondial, dar mai ales "castelul interior", în prezent clădirea Primăriei Jimbolia.

Pasionații de senzații tari mai caută și azi gurile unor subterane aferente celor două castele ale familiei Csito, încercând să descopere drumurile secrete ale Coroanei de la Viena. Până acum, nimeni nu a reușit să străbată de la un capăt la altul acest tunel subteran în jurul căruia s-au născut numeroase legende.

Liptay mansion in Lovrin. The foundation stone of the mansion, one of the most beautiful and preserved today, rich in Baroque and neoclassic decorations, was laid in 1817 by Friedrich Liptay, a descendant of an ancient Hungarian family, some members with military careers, made by the emperor landowners in Banat.

Conacul Csekonics, Csito, din Jimbolia

Conacul Ambrozy din Remetea Mare

The Nikolici mansion (Rudna, Giuvăz commune) was built in 1780 and belonged to the Serbian family Nikolici. Like most castles and mansions in Historic Banat, the property of the Serbian baron has become unable to be maintained by the descendants, becoming a ruin.

The Ambrozy Mansion in Remetea Mare, built in 1820, is the mansion lost when playing cards by the passionate count Ambrozy. During the glory period, the landlord had numerous estates, including the current Bazos dendrological park, founded by the Count. In the period between the wars, the state bought the property, sold it several times, but none of the owners had the money to care for.

Conacul Nikolici (Rudna, comuna Giuvăz) a fost construit în anul 1780 și i-a aparținut familiei sârbe Nikolici. La fel ca majoritatea castelelor și conacelor din Banatul istoric, proprietatea baronului sărb a ajuns să nu mai poată fi întreținut de urmași, devenind ruină. După 1990, un ziar anunță vânzarea conacului, care a atras interesul unei familii din Germania, care l-a cumpărat în anul 2002 și l-au restaurat. Familia Maria și Willie Radermacher permit vizitarea conacului, după un anunț prealabil.

Conacul Ambrozy din Remetea Mare, construit în 1820, este conacul pierdut la jocul cărți de pătimâșul conte Ambrozy. În perioada de glorie, proprietarul a avut numeroase moșii, între care și actualul parc dendrologic de la Bazoș, înființat de conte. În perioada interbelică, statul a cumpărat imobilul, fiind vândut de mai multe ori, dar niciunul dintre proprietari nu a avut bani să-l îngrijească. Nu se poate pătrunde în conac, dar este căutat de pasionații turismului negru, mai ales datorită poveștilor țesute în jurul lui. Legendele locului spun că conacul ar fi construit pe ruinele unei vechi mănăstiri.

Conacul Nako din Sânnicolaul Mare este în proprietatea primăriei, fiind sediu de muzeu. În secolul XVIII aparținuse familiei Nako și a avut șansa de a se fi păstrat intact. Frații Nako au cumpărat castelul la o licitație, în 1781, clădirea nefiind doar un monument arhitectural, ci și un veritabil muzeu în care erau expuse obiecte de o valoare inestimabilă, aflate în colecția personală a familiei Nako.

În luxoasele saloane erau expuse picturi realizate de Nako Kalmane, renumită în epocă, dar și picturi ale maeștrilor Lenbach și Schrottsberg, din anii 1840 - 1850, piese de mobilier sculptate și cu incrustații din Țările de Jos, trofeele nobilului aduse după prima expediție pe care o efectuase în Africa, obiecte de artă din argint, o colecție de porțelan antic japonez, precum și cu câteva copii după Rembrandt și Tizian. După Primul Război Mondial, toate aceste valori s-au pierdut fără urmă, familia Nako s-a mutat în Ungaria, iar vasta proprietate, înconjurate de o imensă pădure de brad au fost vândute pe parcele.

În 1975, castelul a fost preluat de primăria Sânnicolau Mare, care a amenajat aici Muzeul "Bela Bartok", inaugurat în 1981. În prezent, castelul adăpostește Casa de Cultură și Muzeul Orașului.

Palatul Muschong din Lugoj a fost construit în perioada 1926-1927, de către arhitectul Ferenczik pentru urmașii fabricantului Jakob Muschong, cu spații pentru birouri și magazine la parter și cu luxoase apartamente la etaj. După naționalizare, aici a fost sediul Partidului Comunist Român, iar din 1977 a primit destinația pe care o are și astăzi, cea a Hotelului Timiș.

The Nako mansion in Sânnicolau Mare is owned by the mayoralty, being a museum headquarters. In the eighteenth century it belonged to the Nako family and had the chance of being kept intact. The Nako brothers bought the castle at an auction in 1781, the building being not only an architectural monument, but also a true museum in which invaluable objects of the Nako family's personal collection were exhibited.

Conacul Nako din Sânnicolau Mare

Palatul Muschong din Lugoj

Muzeul de Istorie, Etnografie și Artă Lugoj atrage prin impunătoarea clădire construită între 1898 -1899, în stil baroc, cu ferestre încadrate în chenare cu ornamente stilizate ce dău clădirii multă eleganță.

Edificiul găzduiește zeci de mii de obiecte de artă care le oferă vizitatorilor posibilitatea de a cunoaște istoria, cultura și civilizația așezării bănățene.

Muzeul are secții de arheologie, etnografie, memoriale, artă plastică, istorie medie, care cuprind podoabe, unelte, arme, piese ceramice și alte artefacte descoperite de arheologi în săntierele din zonă, datează din perioada dacică.

Simezele muzeului mai prezintă piese de port popular, documente și corespondență, obiecte personale ale unor personalități ale Banatului, dar și picturi de școală austriacă și contemporană și o colecție de sculpturi a plasticienei Elisabeta Popper.

The Museum of History, Ethnography and Art from Lugoj is an imposing building, built between 1898 and 1899, in a Baroque style, with framed windows with stylized ornaments giving the building a lot of elegance. The edifice hosts tens of thousands of art objects that offer visitors the opportunity to get accounted with the history, culture and civilisation of this region of Banat. The museum has sections of archeology, ethnography, memorials, fine arts, medieval history, including jewelry, tools, weapons, ceramic pieces and other artifacts discovered by archaeologists in the area's sites, dated from the Dacian period. The museum's features include popular portraits, documents and correspondence, personal belongings of Banat's personalities, as well as Austrian and contemporary school paintings and a collection of sculptures by plasticist Elisabeta Popper.

Muzeee și case memoriale din județul Timiș

Museums and Memorial Houses in Timiș County

Casa Memorială "Nikolaus Lenau" din Lenauheim este amenajată ca un mic muzeu în casa natală a poetului romantic german (1802 - 1850), construită în anul 1775 în Banatul de câmpie. Mobilierul și obiectele casnice ale familiei, datând din anul 1821, unelte agricole confectionate din lemn, alături de piesele vestimentare specifice portului tradițional șvăbesc, o colecție de păpuși îmbrăcate în port șvăbesc din diferite zone ale Banatului conturează atmosfera caldă de odinioară din casa Lenau. Sunt expuse cărți și manuscrise ce poartă amprenta poetului Nikolaus Lenau, ediții prime ale unor lucrări, traduceri în limba română ale poezilor Tânărului, fotocopii, stampe sau picturi, toate ilustrând viața poetului și a familiei sale.

Casa memorială "Dositei Obradovici" din Ciacova datează din anul 1739 și a fost amenajată pentru a reaminti mereu de personalitatea marcantă a lumii culturale și a societății sârbești din secolul XVIII și începutul secolului XIX. Câteva încăperi ale casei poartă patina timpului când iluministul sărb era în plină activitate. Sunt vitrine care conțin mape, hărți, manuscrise, obiecte personale, tablouri de familie, efigii dedicate lui Dositei Obradovici sau o statuetă care-l înfățișează pe acesta.

În Ciacova se află și donjonul realizat în stil romanic cu gotic, construit după marea invazie mongolă (1241-1242) și a aparținut familiei Chaak, nobil transilvan care a avut locuință și aici. Este un monument unicat în România. Localnicii consideră că este un miracol faptul că turnul a rămas neatins de tunurile armelor inamice care au trecut pe aici de-a lungul timpului, dar cred că tocmai frumusețea lui i-a făcut și pe dușmani să-l cruce. În jurul său a fost o cetate care, după anul 1700, a fost dărămată, rămânând doar turnul. Mai târziu, acesta va fi folosit de pompieri ca turn de veghe, iar în 1936 se construiește bazinul de apă, la ultimul etaj.

The "Nikolaus Lenau" Memorial House in Lenauheim is set up as a small museum in the home of the German romantic poet (1802-1850), built in 1775 in the plain Banat.

Casa Memorială "Nikolaus Lenau"

The "Dositei Obradovici" Memorial House in Ciacova dates back to 1739 and was arranged to always remind us of the outstanding personality of the cultural world and the Serbian society from the 18th century and the beginning of the 19th century.

In Ciacova there is also a dungeon in Romanesque with Gothic style, built after the great Mongol invasion (1241-1242), which belonged to the Chaak family, Transylvanian noble who lived here, too. It is a unique monument in Romania.

Jimbolia, orașul celor șase muzee

Orașul uimește prin faptul că deși nu este foarte mare, este un adevărat pantheon al culturii, reușind să ctiorească șase muzee, cel al presei fiind unic în România.

Jimbolia, the city of the six museums

The city is amazing by the fact that although it is not very large, it is a true pantheon of culture, succeeding to build six museums, the press museum being unique in Romania.

Foto: Theophil SOLTESZ

Muzeul Presei "Sever Bocu" a fost înființat în anul 2007 de către scriitorul și publicistul Petre Stoica, cel care și-a donat întreaga sa colecție impresionantă de cărți, ziară, publicații, reviste acestei adevărate case a tipăriturilor. De la numere din "Albina Românească" (1837), "Dacia Literară" (1867) sau "Universul" (1884) până la "Scânteia" (1944) și "Renașterea Bănățeană" (1989), muzeul este cale prin istoria, politica, științele, mondenul și cotidianul surprins de ziariști din epoci diferite, toate publicațiile putând fi citite în muzeu. Muzeul are expusă și o tiparniță, iar în una din încăperi a fost amenajată o cafenea decorată cu obiecte vechi.

The "Sever Bocu" Press Museum was founded in 2007 by the writer and journalist Petre Stoica, who donated his entire impressive collection of books, newspapers, publications, magazines to this real house of prints.

Foto: Theophil SOLTESZ

Casa memorială "Ştefan Jager" a fost înființată în anul 1969 și dedicată celui care a fost pictor român de etnie germană, supranumit și "pictorul șvab". Este cunoscut mai ales pentru lucrările plastice care descriu istoria, viața și obiceiurile șvabilor bănățeni.

Renovată, casa memorială a fost redeschisă în 1996 și cuprinde atelierul de pictură, o secție de arheologie, o sală cu imagini ale personalităților din Jimbolia, camera șvăbească, iar holul este destinat expozițiilor temporare.

Atelierul de lucru pare neatins, sunt expuse obiecte personale ale pictorului și mai multe lucrări realizate de acesta, marcant fiind portretul familiei, despre care se spune că privirea celor pictați este îndreptată spre vizitator, din orice unghi ai privi.

The "Stefan Jager" memorial house was founded in 1969 and dedicated to the one who was the Romanian painter of German nationality, also known as the "Swabian painter". It is especially known for the plastic works that describe the history, life and habits of the Banatan Swabians.

Casa memorială "Dr. Karl Diel" expune ustensile medicale folosite de medicul care a trăit între anii 1855 - 1930, precum și articole vestimentare. Karl Diel, născut în Jimbolia de sub Imperiul Habsburgic, a fost cel de-al treilea copil al unei familii de agricultori, iar după absolvirea Universității de Medicină de la Budapesta a revenit în orașul natal, unde construiește spitalul care îi poartă numele și care este funcțional și astăzi. Karl Diel a rămas în istoria locului ca fiind cel care a realizat peste 50.000 de intervenții chirurgicale, de la cele mai banale până la cele la nivelul cutiei craniene.

The "Dr. Karl Diel" Memorial House displays the medical instruments used by the doctor, who lived between 1855 and 1930, as well as clothing articles.

The Firefighters Museum in Jimbolia was founded in year 1992, at the initiative of the "Florian" Fire Brigade Association in the city, in recognition of the work of the volunteers here, who, for over 130 years, saved lives and goods from fires.

Muzeul Pompierilor din Jimbolia a fost înființat în anul 1992, la inițiativa Asociației pompierilor civili "Florian" din oraș, în semn de recunoștință pentru activitatea voluntarilor de aici, care de peste 130 de ani salvează din incendii vieți și bunuri. Sunt expuse echipamente și obiecte specifice muncii pompierilor voluntari din Banat, din perioada 1880 - 1970, felinare, coifuri de paradă, o motopompa Rosenbauer, dar și eșarfa de paradă, tablouri jubiliare, fotografii, diplome și trofee cu care au fost recompensati salvatorii la concursurile profesionale.

Muzeul Căilor Ferate din Jimbolia amintește că odinioară orașul era un important nod feroviar, la răspântia drumurilor de fier ale imperiului.

Tăblițe indicatoare, semnalul sonor de atenționare pentru sosirea trenului, lampa de semnalizare, o efigie cu chipul ministrul căilor ferate din perioada 1848-1892, interiorul biroului impiegatului de mișcare, masa lui de lucru, aparatul de perforat biletele de călătorie, diploma acordată unui angajat feroviar la pensionare, poze de grup ale angajaților, ale vechii clădiri a gării, o vitrină cu bani retrăși din uz și cu legitimații de călătorie de altădată, desene reprezentând locomotiva cu aburi, hărți cu principalele căi ferate din Europa, drezina, turnul de alimentare cu apă a locomotivelor, toate sunt mărturii ale unei realități desuete acum, dar care în urmă cu un veac și jumătate reprezentau un progres tehnic foarte util.

The Jimbolia Railways Museum reminds that the city was once an important railway junction, at the crossroads of the empire's iron roads.

Foto: Theophil SOLTESZ

Cetatea medievală Jdioara (județul Timiș), care îi adăpostea odinioară pe haiducii bănățeni ce luptau cu stăpânirea habsburgică, își ascunde tainele retrasă în ținuturile înalte ale județului Timiș.

Se spune că ar fi fost zidită în timpul colonizării romane (secolele II-III d.Hr.), dar documente certe care atestă existența cetății datează din anul 1320, ca cetate regală și centru al Districtului Lugoj.

Din fortăreața de odinioară, astăzi mai dăinuie jumătate din circumferința dinspre nord și părțile laterale. În partea dinspre sud au rămas câteva frânturi de zid, prăvălite în

interiorul Cetății Jdioara, acoperite de vegetație. Zidurile groase și temeinice, de aproape doi metri și înalte de peste patru metri, arată că era un scut bun de apărare al celor ce locuiau aici. Istoricii presupun că în epoca medievală Cetatea Jdioarei era așezată pe drumul ce lega Transilvania de Banat.

Ruinele Cetății Jdioarei au servit ca adăpost pentru haiducii bănățeni, care duceau luptă împotriva stăpânirii habsburgice. Generalul Lentulus a fost desemnat să desființeze acțiunea de rezistență a haiducilor români și a incendiat cetatea la 26 ianuarie 1739.

The medieval fortress Jdioara (Timiș County), which once used to host the outlaws who fought with the Habsburg rule, conceals its secrets withdrawn in the highlands of Timiș County. It is said that it was built during the Roman colonization (2nd – 3rd centuries A.D), but certain documents attesting the existence of the fortress are from 1320, as a royal fortress and center of the Lugoj District.

Arad

Palatul Administrativ adăpostește astăzi Primăria Municipiului Arad. Este o bijuterie arhitectonică de secol XIX (1872-1875), ridicată de arhitectul pestan Lechner Odon, cu fațade decorate cu elemente clasice, iar rezalitul central al fațadei principale are bogate accente neorenascentiste, stilul de ansamblu îmbinând neorenascentismul flamand cu stilul primăriilor medievale târzii.

Turnul central are o înălțime de 54 m, iar orologiu din turn a fost adus din Elveția, în anul 1878, având un mecanism care la oră fixă lasă să se audă o melodie. După aderarea României la Uniunea Europeană, aceasta este "Oda Bucuriei", a compozitorului Ludwig van Beethoven.

Palatul Administrativ avea inițial aproape o sută de încăperi, cu două scări secundare pentru accesul

la etaj, confectionate din marmură roșie de Moneasa, iar ferestrele holului principal au fost înlocuite cu vitraliile realizate de artistul plastic arădean, Sever Frențiu, veacul trecut, ilustrând tema Timpul, printr-un ciclu al anotimpurilor și al lunilor anului.

Impresionanta clădire a atras după sine modernizarea tramei stradale municipale, iar partea de promenadă a primit numele de "Corso".

The Administrative Palace houses today the Arad City Hall. It is an architectural jewel of the nineteenth century (1872-1875), built by the Pest architect Lechner Odon, with façades decorated with classic elements, and the central edge of the main façade having rich neo-Renaissance accents, the overall style combining Flemish neo-Renaissance with the style of late medieval town halls.

The central tower has a height of 54 m and the tower clock was brought from Switzerland in 1878, with a mechanism that, at an exact time, lets a melody be heard. After Romania's accession to the European Union, this is "Ode to Joy", by composer Ludwig van Beethoven.

Teatrul de Stat "Ion Slavici" (Arad) a fost construit la cererea baronului Banhidy Bela, care simțea nevoia concitadinilor de a vedea spectacole într-un local mai mare, vechea clădire fiind neîncăpătoare pentru iubitorii Thaliei.

Între anii 1869 - 1874 arhitectul Antal Skalnitzky ridică teatrul la a cărui inaugurare își anunțase dorința de a participa însuși împăratul Franz Josef.

Fațada a fost decorată în stil neoclasicist, iar interiorul poartă amprentă de decorațiunile neobaroce,

în timp ce picturile murale ale tavanului au fost realizate de pictorul Rudolf Gyorgyossy din Arad.

Inaugurarea a avut loc la data de 21 septembrie 1874, în prezența împăratului însotit de prinții Albrecht, Iosif și Johann, iar trupa Teatrului Național din Budapesta a prezentat comedie "Vânătoarea din Matra de Fay". La plecare, suveranul a donat 600 de florini așezământului de cultură și 500 de florini nevoiașilor.

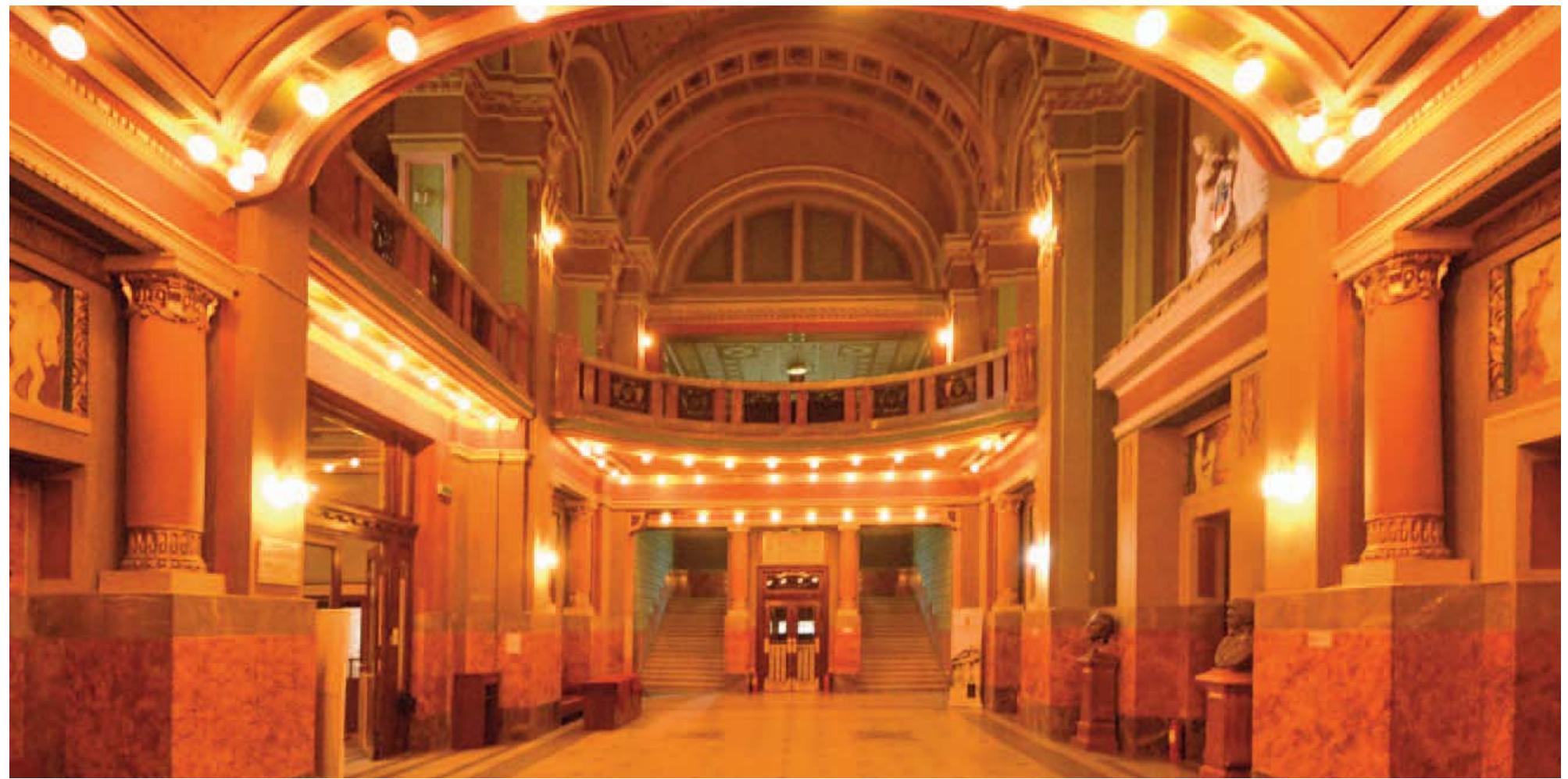
Primul etaj al teatrului a găzduit "Muzeul

The "Ion Slavici" State Theater (Arad) was built at the request of Baron Banhidy Bela, who wanted for his concitadines to see performances in a bigger area, the old building being too small for Thalia's lovers.

Between 1869 and 1874, architect Antal Skalnitzky built the theater for which inauguration The Emperor Franz Josef himself had announced his desire to participate.

"Relicvelor", dedicat Revoluției Maghiare din 1848-1849, până când s-a finalizat construirea Palatului Culturii, după proiectele lui Szantay Lajos, în anul 1913.

Ca orice teatru, și cel din Arad a trecut prin câteva incendii, ultimul fiind cel din anul 1955, iar lucrările de reconstrucție au adus transformări majore, s-a construit încă o cale de acces și s-a diminuat semnificativ numărul de locuri pentru spectatori, dar s-a creat o sală Studio la etaj.

Palatul Cultural din Arad, construit înaintea izbucnirii Primului Război Mondial (1911-1913), după planurile arhitectului arădean Lajos Szantay, adăpostește astăzi Muzeul Județean și Filarmonica de Stat.

Este o îmbinare de stiluri, între neoclasic, corintic, al Renașterii italiene, cu elemente de inspirație

gotică și cu o intrare care sugerează templele grecești, căreia i-au trecut pragul, de-a lungul timpului, personalități ale culturii naționale și mondiale: Richard Strauss, Bartok Bela, George Enescu, Traian Grozăvescu și alții.

Atrag atenția scările monumentale, coloanele cu capiteluri și frontonul triunghiular decorat cu

un basorelief dedicat muzelor. Fațada este flancată de două aripi prevăzute cu scări decorative care duc spre intrările laterale și sunt dominate de elemente renascentiste.

Interiorul este dominat de vitraliile cu teme florale ale sălii de spectacol și din holul de onoare, de feronerie vegetală și de candelabrele impresionante.

The Cultural Palace of Arad, built before the outbreak of World War I (1911-1913), according to the plans of the architect Lajos Szantay, houses today the County Museum and the State Philharmonic. It is a combination of styles, between Neoclassic, Corinthian, of the Italian Renaissance, with Gothic inspirational elements and with an entry that suggests the Greek temples. The palace was visited, over time, by personalities of the national and world culture: Richard Strauss, Bartok Bela, George Enescu, Traian Grozăvescu and others.

Palatul Szantay este una dintre cele mai caracteristice clădiri secession din Arad. A fost construit la începutul secolului XX (1905 - 1911) după planurile arhitectului care avea să-i fie și proprietar și care îi poartă numele.

Astăzi, imponanta clădire din centrul Aradului are la parter spații comerciale, iar etajele sunt ocupate de mai mulți proprietari, încadrându-se categoriei caselor de raport contemporane din Partium.

Se păstrează și astăzi tâmplările specifice stilului secession, cu jaluzele și geamuri colorate originale, componente decorative din fier forjat și tinichigerie, cu elemente geometrice și vegetale, cu măști și volute, care apar pe suprafetele peretilor sau ale frontoanelor de forme variate.

Szantay Palace is one of the most characteristic secession buildings in Arad. It was built at the beginning of the 20th century (1905-1911), according to the plans of the architect to be its owner and bearing his name. Today, the imposing building in the center of Arad has shops at the ground floor, the upper floors being occupied by more owners, belonging to the category of contemporary report houses of the Partium.

Palatul Camerei de Comerț Arad (1871)

Este o clădire de sfârșit de secol XIX, ridicat pentru lumea bună și înstărită a Aradului. În fastuoasele saloane se discutau afaceri, politică, noutăți mondene din Occidentul european, dar s-au țesut și povești de amor între bogătași și fermecătoare domnițe, care au rămas ascunse dincolo de freamătușul mercantil.

După ce regimul feudal a fost abolid, negustorii români au simțit nevoia unor instituții și legi care să apere drepturile. Producția și comerțul au luat avânt, iar societatea românească s-a inspirat din evoluția capitalistă a Occidentului și au creat și aici camerele de comerț și industrie.

Sub acest impuls, s-a născut ideea de a construi la Arad, în anul 1871, un palat devenit primul sediu al Camerei de Comerț din Arad.

După Primul Război Mondial, clădirea a fost modificată și supraetajată, ulterior comuniștii au folosit-o ca sediu pentru mai multe instituții din cadrul Ministerului Muncii, Casa de Pensii, Inspectoratul Teritorial de Muncă, Direcția Muncii. După Revoluție, imobilul a fost revendicat de Camera de Comerț și Industrie Arad.

La sfârșitul anului 1925, Camera avea 4.500 de membri și continua să inițieze acțiunea de apărare a intereselor comercianților și industriașilor, organizând Târgul de mostre din Arad, la care au participat 250 de firme.

Anii 1949 -1950 au însemnat lichidarea Camerei de Comerț și Industrie Arad, aceasta reluându-și activitatea în anul 1990, prin decret guvernamental care a marcat renașterea sistemului cameră din România, primul președinte al celei din Arad fiind Remus Tănase.

Arhitectul Gheorghe Seculici, devenit președintele Camerei de Comerț și Industrie Arad (2013), a inițiat lucrări de ampoare, printre care se numără modernizarea și renovarea palatului Cameral.

Palace of the Chamber of Commerce Arad (1871).

It is a late 19th century building, built for the wealthy people of Arad. In the splendid lounges business, politics, world news from the European Occident were discussed, but there were also love stories between rich men and charming misses, who remained hidden beyond the mercantile rustling.

After the feudal regime was abolished, Romanian merchants felt the need for institutions and laws to defend their rights. Production and commerce have flourished, and the Romanian society has been inspired by the capitalist evolution of the West and has also created the Chambers of Commerce and Industry. Under this impulse, in 1871, the idea of building a palace in Arad was born, which became the first headquarters of the Chamber of Commerce in Arad.

The water tower in Arad was built in 1895 by the English company Shone & Ault, for the water supply of the city, but also for signaling fires, which is why it is located in the vicinity of the firemen's barracks.

It is a massive stone and brick construction, which at the moment was the highest location in Arad, fulfilling its role until 1956.

Turnul de apă din Arad a fost construit în anul 1895, de firma engleză Shone&Ault, pentru aprovisionarea cu apă a orașului, dar și pentru semnalarea incendiilor, motiv pentru este situat în vecinătatea cazărmii pompierilor.

Este o construcție masivă din piatră și cărămidă, care în momentul realizării a fost cea mai înaltă

locație din Arad și și-a îndeplinit rolul până în anul 1956.

După anul 1990, turnul de apă a devenit proprietate particulară și spațiu cultural, găzduind galeria de artă "Turnul de apă", cu e expoziție permanentă dedicată apei, dar pe simeze își găsesc locul și multe alte expoziții de artă sau tematice.

The Misici Castle (from Lipova) is an 18th century building, with late baroque architecture. In the next century, the estate was acquired by the successors of the Misici family, and in 1922 the castle became the property of the journalist and political man Sever Bocu, who renovated the interior, the castle being redesigned in the Rococo style.

Castelul Misici (din Lipova) este o clădire de secol XVIII cu arhitectură a barocului târziu. În veacul următor, moșia ajunge în posesia urmașilor familiei Misici, iar în anul 1922 castelul a trecut în proprietatea ziaristului și a omului politic Sever Bocu, care a renovat interiorul, castelul fiind redecorat în stilul rococo.

În Sala "Sever Bocu" se găsesc piese originale de mobilier, de argintarie cu monograma familiei, salonul familiei avea tavanul ornamentat cu foiță de aur, dar a necesitat modificări. Candelabru este cel original, din sticla de Murano, după moda vieneză. În camera de muzică, ornamentele originale,

trase în foiță de aur sunt dispuse deasupra oglinzelor, șemineul este din marmură de Carrara, iar candelabre și oglinzi de cristal au fost aduse de către Sever Bocu din Viena, după anul 1930.

În anul 1953, în castel a luat ființă Muzeul Orașului Lipova, remarcabile fiind "Salonul Roșu" și "Salonul Galben", după culorile tapiseriei, sunt expuse artefacte din zonă ce aparțin epocii comunei primitive și a evului mediu, piese ce vorbesc despre evenimentele de la Revoluția Pașoptistă (1848-1849), iar alte săli ale muzeului sunt rezervate artei din zona Văii Mureșului și etnografiei.

Castelul Regal de la Săvârșin, reședința din vestul țării a Familiei Regale a României, poartă amprenta talentului de decorator al Reginei Elena, iar după Revoluție, castelul a devenit locul preferat unde Majestățile lor Regele Mihai I și Ana și Altețele lor regale Margareta și Radu își petreceau Crăciunul.

Castelul construit în secolul al XVII-lea cu destinația inițială de conac de vânătoare, le-a aparținut mai multor familii nobiliare maghiare, iar proprietatea a intrat în posesia Regelui Mihai I în anii celui de-Al Doilea Război Mondial. După ce Regele Mihai a fost obligat să ia drumul exilului, în 1948 a fost naționalizat de comuniști, revenind în proprietatea regală în anul 2001.

Restaurarea castelului (2007-2015) s-a făcut pe baza fotografiilor de familie și a amintirilor ori ale notișorilor Regelui Mihai, fiindu-i redată imaginea anilor '40, când fusese amenajat după indiciile

Reginei Elena. Planurile de restaurare au fost realizate de arhitectul Șerban Sturdza, renovarea s-a făcut cu materiale și metode originale, s-au refăcut arhitectura și colecțiile de arbori ale parcului.

Parcul Dendrologic alăturat castelului se întinde pe o suprafață de 6,5 hectare și datează din anul 1514, grație vicecomitelui Andras Forray, care a adus aici specii rare de arbori și arbuști, declarate monumente ale naturii, precum alun turcesc, brad argintiu, chiparoși de baltă, molid, pin de Himalaya, salcâm chinezesc, stejari seculari sau tuia piramidală.

Castelul este înconjurat și de alte locuri atractive: heleșteul, aleea și podul de peste apă, arcada cu glicine, Micul Pavilion ridicat în secolul al XVIII-lea, Poarta Română, Grădina Ascunsă, Fântâna Toscană, Casa Grădinărului sau Grădina de trandafiri a Reginei.

The Royal Castle at Săvârșin, the western residence of the Romanian Royal Family, bears the mark of the talented decorator of Queen Elena, after the Revolution, the castle became the favorite place where their Majesties King Michael I and Ana and their royal allegiances, Margareta and Radu, spent their Christmas holidays.

Castelul Cernovici (din Macea) datează din secolul XVIII, când familia de origine sârbă Cernovici a intrat în posesia mai multor moșii, printre care și cea de la Macea, unde construiesc reședința nobiliară. De-a lungul timpului au avut loc extinderi succesive ale castelului, dându-i un aspect asemănător celor aflate în vogă în Franța, iar în anul 1900, proprietarul domeniului, Gyula Karolyi, a adăugat o terasă metalică la corpul vechi, după ce urmașii lui Cernovici au adus din călătoriile în Orient specii exotice de arbori precum Ginko Biloba, în grădina parcului ce împrejmua castelul.

Înaintea Primului Război Mondial, groful Karoly s-a retras la reședința sa din Budapesta, iar în 1939 castelul și parcul au ajuns în proprietatea medicului Adam Iancu din Curtici, până la naționalizarea din 1948, după care devine succesiv sediu pentru orfelinat, azil pentru nevăzători, centru de reeducare pentru copiii orfani, apoi sediul cooperativei agricole de producție.

După 1990, castelul și grădina botanică au ajuns în proprietatea Universității de Vest "Vasile Goldiș" din Arad, fiind transformat în centru academic de conferințe.

Cernovici Castle (from Macea) dates back to the 18th century, when the family of Serbian origin Cernovici came into possession of several estates, including the one from Macea, where they have built the noble residence.

Castelul Dietrich-Sukowsky (din Pâncota) este astăzi sediul primăriei și al consiliului local din localitate.

Este o clădire de secol XIX, finalizată în anul 1840, în stilul baroc, pe unde au trecut mari personalități ale vremii, precum Franz Liszt sau Jokai Mor, invitați aici de proprietar, baronul Dietrich. După moartea baronului, proprietatea a revenit ginerelui său, prințul polonez Jozsef Schulkowschi, deschizând pagina declinului castelului.

După cel de-Al Doilea Război Mondial, edificiul a fost naționalizat, primind mai multe destinații, până ce a ajuns sediu al primăriei.

Dietrich-Sukowsky Castle (from Pâncota) is today the premises of the mayoralty and local council in the locality.

Castelul Nopcea (Arad) este o clădire ridicată la finele veacului XVIII și începutul secolului XIX, unde astăzi este sediul Grupului Școlar Forestier.

Clădirea a aparținut renumitei familii Nopcea, unde a trăit și baronul Laszlo Nopcsa, supranumit și "Față Neagră". O legendă a locului spune că acesta ar fi fost un haiduc care noaptea purta o mască întunecată și ataca nobilii, cărora le lăua banii pe care-i dădea apoi nevoiașilor. Povestile au fost menționate și în romanul scriitorului maghiar Jokay Mor, "Sărmanii bogăți" (1860). Laszlo Nopcsa a pierit în anul 1883, la Deva, unde s-a retras după îndelungi procese în instanță, fiind apoi îngropat în cripta familiei din Fărăcădinul de Jos, de lângă Hațeg, iar domeniul său a fost donat după anul 1920 generalului francez Berthelot, comuna respectivă purtându-i și astăzi numele.

Nopcea Castle (Arad) was built at the end of the 18th-early 19th century, today being the headquarter of the Forestier School Group.

Castelul Solymosy (din Mocrea) a fost construit în anul 1834, în stil neoclasic, de către baronul Aczel Alexandru, este înconjurat de un parc cu specii rare de arbori, iar pivnițele sunt săpate direct în stâncă. Localnicii povestesc și astăzi despre unul dintre membrii familiei, Petru Aczel, care a pierdut castelul la un joc de cărți, în anul 1879, în favoarea baronului Solymosy. Acesta i-a fost proprietar până după cel de-Al Doilea Război Mondial, când a fost naționalizat. În prezent, edificiul este folosit ca spital de psihiatrie, fiind cel mai bine păstrat castel din zonă.

Solymosy Castle (from Mocrea) was built in 1834, in neoclassical style, by the baron Aczel Alexandru and is surrounded by a park with rare species of trees, and the cellars are dug directly into the rock.

Cetăți Arad

Cetatea Șoimoș (Arad) a fost construită către sfârșitul secolului XIII, de o familie nobiliară, probabil de către Paul, ban de Severin, între anii 1272-1275. Acesta o cedează fratrei său, Nicolae, apoi nepotului de frate, Posa, în anul 1278. În urma unui proces nu tocmai clar, cetatea ajunge în mâinile lui Iancu de Hunedoara, care o reface.

În 1509, cetatea și domeniul au ajuns în stăpânirea lui Gheorghe Hohenzollern de Brandenburg, fiind ulterior asediată (1514) de răsculații români și maghiari conduși de Gheorghe Doja. În anul 1541, când Transilvania a devenit principat autonom, Șoimoșul a devenit reședința principelui minor, Ioan Sigismund și a mamei sale, regina Isabela,

care întăresc cetatea și o înfrumusețează în stil Renașterii, fiind adăugate și bastioane externe.

După ocupația otomană (1552) și asedii repetate, în 1599-1600 cetatea Șoimoș a trecut în stăpânirea lui Mihai Viteazul, dar eliberarea definitivă a castrului de sub dominația turcească se va produce abia în anul 1688. Cetatea va purta pentru totdeauna urmele perioade de asediu, dar balconul Palatului reginei Isabela, din curtea interioară, se păstrează intact.

În anul 1788, cetatea este părăsită definitiv de armata imperială, începând deteriorarea ei, pentru că nu mai exista interesul militar de a fi întreținută. În schimb, din cetate se poate admira defileul Mureșului în toată splendoarea lui.

Fortresses from Arad

Șoimoș Fortress (Arad) was built by the end of the 13th century by a noble family, probably by Paul, the ban of Severin, between 1272-1275. He gives it to his brother, Nicholas, then to his brother's nephew, Posa, in year 1278. After a process not quite clear, the fortress ends in the hands of Iancu de Hunedoara, who rebuilds it.

Caraș-Severin

The Coronini Fortress (Caraș Severin), also known as the Ladislau Fortress, is located on the Danube and is listed on the Historic Monuments List, representing one of the most important tourist attractions in the area.

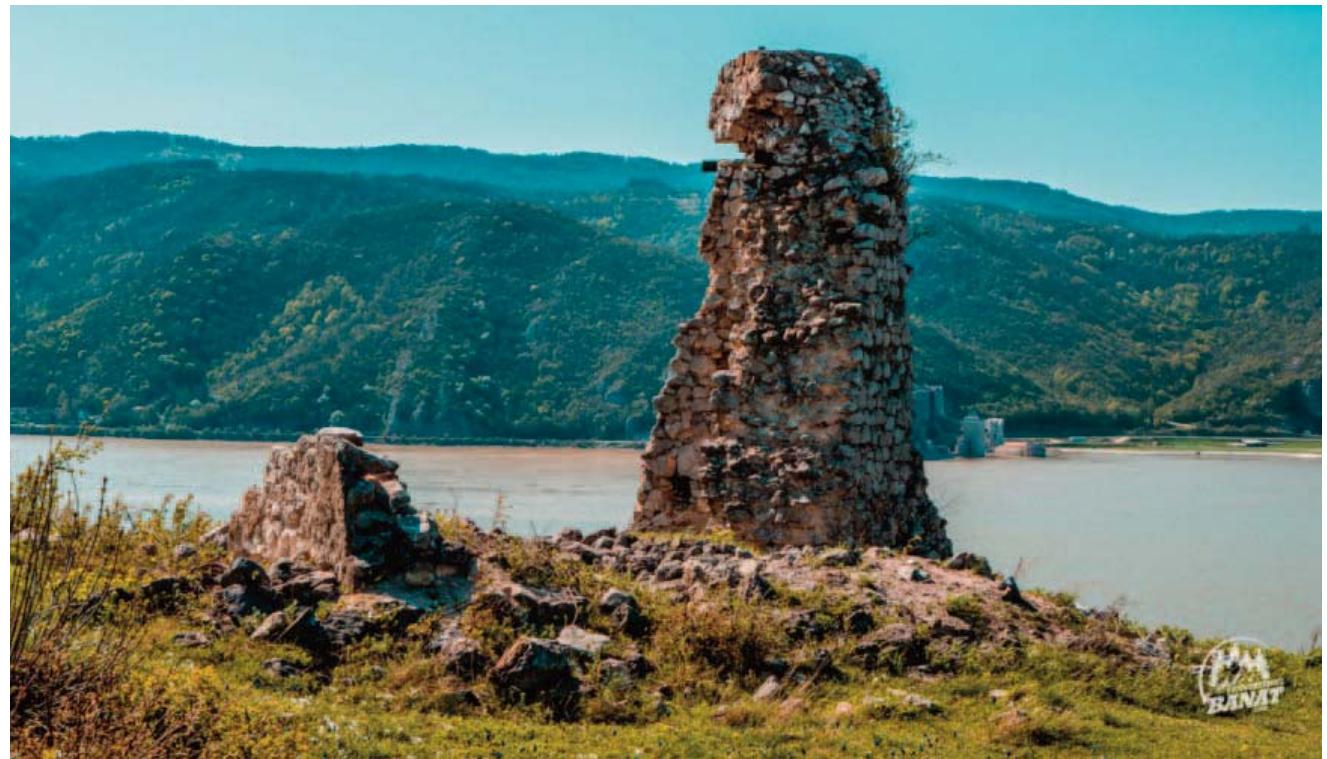
Caraș-Severin

Cetatea Coronini (Caraș Severin), cunoscută și sub numele de Cetatea Ladislau este situată pe malul Dunării și este inclusă pe Lista Monumentelor Istorice, reprezentând unul dintre cele mai importante obiective turistice din zonă.

Cetatea se confundă cu fortificația medievală ce purta numele regelui Sfântul Ladislau și a jucat un rol strategic de primă importanță în sistemul defensiv de pe Dunăre, conceput în vremea regelui Sigismund de Luxemburg. Pintenul de deal pe care a fost construită cetatea se ridică la 40 metri deasupra

Dunării, fiind un excelent punct strategic pentru acele timpuri.

Primele urme de locuire datează, în zonă, din epoca bronzului. Vestigiile arheologice încadrează cetatea în secolul al II-lea î.Hr., o cetate de pământ datează din secolul al V-lea d.Hr., iar fortificația care se vede și astăzi a fost construită în secolul al XV-lea, odată cu Cetatea Golubăț de pe malul sărbesc, cu rol de apărare împotriva năvălirilor turcești.

Teatrul Vechi "Mihai Eminescu" din Oravița

Edificiul din Oravița, capitala neoficială a Banatului Montan, este un simbol al culturii românești, fiind cel mai vechi teatru de pe teritoriul României actuale. A fost construită între 1814 - 1817 în stilul baroc vienez, o copie la scară mai mică a Burgtheater din capitala Imperiului Habsburgic, după planurile arhitectului vienez Ieronimus Platzger, fiind considerat și astăzi unul dintre cele mai frumoase teatre din țară.

La parterul teatrului se află lojile Baignoire, pe rândul de sus sunt lojile Belle-étage, iar la ultimul

nivel se află galeria. Ornamentele sunt în stil baroc vienez, în culorile roșu și auriu. Cortina mare a fost pictată de Francisc Zech, directorul Școlii Gimnaziale din Oravița.

În 5 octombrie 1817 a fost inaugurat de către familia imperială, Francisc I de Habsburg-Lorena și Carolina-Augusta de Bavaria. Aici a fost montată prima dată opereta lui Ciprian Porumbescu "Crai Nou" și a fost prima clădire din Europa iluminată artificial, cu lămpi pe acetilenă.

Teatrul Vechi din Oravița a fost întotdeauna o

scenă deschisă cultivării limbii române, unde trupe și societăți dramatice din toate teritoriile locuite de români au prezentat spectacole încă din perioada când Banatul era sub Coroana de la Viena. În anul 1868, în acest teatru a intrat "Luceafărul" poeziei românești, Mihai Eminescu, când era sufleur în trupa dramatică a lui Mihai Pascaly.

Scena teatrului a primit trupe celebre, printre care cele ale Teatrului Balșoi din Moscova, Orchestra Imperială a Rusiei, trupa Teatrului din Alicante sau trupe din Viena.

The "Mihai Eminescu" Old Theater in Oravița

The edifice in Oravița, the unofficial capital of Mountain Banat, is a symbol of Romanian culture, being the oldest theater on the territory of the present-day Romania. It was built between 1814 and 1817 in the Baroque Viennese style, a smaller copy of the Burgtheater in the capital of the Habsburg Empire, according to the plans of the Viennese architect Ieronimus Platzger, considered today one of the most beautiful theaters in the country.

Conacul Juhasz (din comuna Constantin Daicovici), construit în anul 1850, astăzi este nefolosit, iar proprietarii vor să-l vândă.

Conacul a avut un destin aparte, fiind vândut pe rând de proprietarii care nu-l mai puteau întreține, ajungând în anul 1874 în proprietatea familiei de industriași vienezi Juhasz, care va extinde clădirea, o va moderniza și va amenaja parcul aparținător în spiritul epocii, cu arbori de esență rară, o seră și o piscină.

Decăderea ansamblului va începe în Al Doilea Război Mondial, când acesta va servi ca adăpost unităților militare rusești, iar astăzi așteaptă un nou proprietar.

The Juhasz Mansion (from Constantin Daicovici), built in 1850, is unused today and the owners want to sell it.

Conacul Valeapai (din Valeapai), un monument istoric uitat, care nu a lăsat să i se descopere vîrstă. Se presupune că ar fi fost construit în secolele XVIII-XI, primul proprietar menționat fiind familia Atanasievici, puternic implicată în viața bisericească și politică. În perioada interbelică, proprietar este menționat în documente Ian Reiss, din Sânnicolau Mare, ai căruia urmași vor vinde conacul unui anume Cazacu, care l-a pus gîr pentru diverse împrumuturi bancare.

În perioada comunistă, conacul a fost sediu pentru Casa de Nașteri, apoi pentru Gospodăria Agricolă de Stat și Cooperativa Agricolă de Producție. După 1989, castelul a fost abandonat, dar sătenii speră să apară un salvator al conacului baroc care odinioară era o oază de noblețe a zonei. Portalul este susținut de două coloane în stil toscan și de doi pilăstri care-i conferă o notă de unicitate în arhitectura de această factură din Banatul de Sud.

The Valeapai Mansion (from Valeapai) is a forgotten historical monument, which has not left to discover its age. It is supposed to have been built in the 18th century, the first owner mentioned being the Atanasievici family, heavily involved in church life and politics.

Muzeul de Minerale Estetice de la Ocna de Fier este prima inițiativă particulară de acest fel din România, care datează din anul 1950.

Minerologul Constantin Gruescu din Ocna de Fier a avut inițiativa creării edificiului cultural care adăpostește o colecție impresionantă, de peste 2.000 de exemplare de flori de mină din aproape toate zonele României, mai ales din cele cărășene: Ocna de Fier, Dognecea, Sasca Montană, Moldova Nouă, Armeniș sau Teregova. Alte exemplare de flori de mină au fost aduse în urma unor schimburi sau prin achiziționarea de la alți colecționari de către vestitul mineralog. Colecția muzeului a îmbogățit zestrea simezelor prin donarea a peste 100 de piese muzeistice din colecția proprie. Exponatele au valoare științifică deosebită pentru cei care lucrează în domeniu, sunt de o frumusețe rară, într-un colorit divers și în forme care mai de care mai interesante. Printre piesele rare expuse regăsim: macla japoneză a cuarțului, macla coaxială cu dublă sau triplă maclare, fier-oligistul de tipul trandafirilor de fier, granați grossulari și andraditi, care formează un curcubeu de culori, de la galben (sulful nativ de la Calimani), roșu cu gri (realgarul de la Moldova Nouă), până la verde cu gri și cafeniu (malachitul de la Ocna de Fier), violet (cuarț, varietate de ametist), roz (cuarțul roz de la Ocna de Fier), bordo cu negru. Aici este expus și "Colierul Reginei", cum a fost denumit de către mineri simbioza de calcit și calcopirită.

The Museum of Aesthetic Minerals in Ocna de Fier is the first private initiative of its kind in Romania, dating from 1950.

Minerologist Constantin Gruescu from Ocna de Fier had the initiative to create this cultural edifice that houses an impressive collection of over 2,000 copies of mine flowers from almost all areas of Romania, especially from the Caraș region: Ocna de Fier, Dognecea, Sasca Montană, Moldova Nouă, Armeniș or Teregova.

Muzeul Banatului Montan este varianta reșițeană a Muzeului Guggenheim, datează din anul 1957, în plină epocă de activitate industrială a zonei, iar localnicii au simțit nevoia unei "oaze culturale". Din anul 1968 a primit statutul de Muzeu de Istorie al Județului Caraș-Severin. Patrimoniul muzeal s-a format din donații particulare, la început, îmbogățindu-se treptat pe măsura cercetărilor arheologice de pe teren. Astfel a ajuns la aproape 20.000 de artefacte care ilustrează locuirea în acest spațiu, începând cu Paleoliticul, o bogată colecție de numismatică, ce grupează 15.000 de monede, costume populare, dovezi vii ale simțului estetic al bănățencelor, afișe de cinema, discuri audio,

precum și ilustrații despre industria Banatului Montan. Simezele găzduiesc și lucrări de artă naivă cu tablouri din colecția pictorului reșițean Mihai Vintilă, inspirate din viața satului, lucrări ale altor autori despre Primul Război Mondial sau Bogăția din adâncuri și multe altele.

The Mountain Banat Museum is the Reșița variant of the Guggenheim Museum, dating back to 1957, during the industrial era of the area, when the locals felt the need for a "cultural oasis". Since 1968, it has been granted the status of History Museum of Caraș-Severin County.

Cazinoul din Băile Herculane

"Perla Văii Cernei", de un farmec aparte, Băile Herculane și-a atras recunoașterea de sit turistic și dincolo de hotare. Pe lângă potențialul balnear, climatic și turistic, stațiunea păstrează memoria pașilor unor mari personalități ale culturii care au trecut prin cea mai romantică gară din Europa, cea din Băile Herculane. Au fost: Goethe, H. Ch. Andersen, Vasile Alecsandri, Dinicu Golescu, George Coșbuc, Nicolae Iorga, iar de beneficiile tratamentelor de aici au beneficiat împăratul Marcus Aurelius și mama sa Iulia sau împăratul Franz Iosif și împărăteasa Elisabeta.

Cazinoul cu coloane a fost construit în 1862 în stil baroc austriac și a fost întotdeauna un simbol al multietnicității și al concordiei între etnii. Planurile au fost gândite de arhitectul Wilhelm Doderer, iar turiștii erau primiți sub blazonul salutului roman "Saluti et Laetitia" (Sănătate și Bucurie). Avea la început și o terasă acoperită cu tavan pictat, iar saloanele erau frecventate de elita aristocrației vieneze. La etaj se afla Sala de Argint, unde pătimășii jucau la ruletă, în timp ce pe aleile parcului din preajmă se năștea, la sfârșitul secolului XIX, valsul "Suvenir de Hercules Bath", compus de Friederich Patzaler.

În incendiul din 1956 au căzut cinci statui de pe frontispiciu și au dispărut balcoanele din salon, iar interiorul cazinoului nu a mai fost refăcut niciodată identic cu originalul, dar acest lucru nu împiedică turiștii să vină aici, pentru că întreaga stațiune este un monument istoric.

The Casino in Băile Herculane

"Cerna Valley Pearl", having a special charm, Băile Herculane has attracted its recognition as a tourist site beyond the borders. Besides the balneary, climatic and tourist potential, the resort keeps the memory of the steps of great cultural personalities who have walked through the most romantic railway station in Europe, that of Băile Herculane.

Farmacia Muzeu Knoblauch

Istoria farmaciei montanistice din Oravița începe din anul 1763, când se deschide ca "farmacia de mâină" a șpițerului Winter, iar în anul 1790, farmacistul Lederer solicita un sediu pentru amenajarea unui punct farmaceutic, asigurând cu medicamente cele patru districte montanistice: Dognecea, Moldova, Sasca și Oravița. Șase ani mai târziu, își începe

activitatea farmacia de la Oravița, ca primă farmacie montanistică din Banat și din spațiul românesc. Anul 1819, Lederer este răpus de boală, iar în anul 1820, proprietar devine Karl Knoblauch.

Farmacia a activat până în aprilie 1949.

Astăzi, vechea farmacie s-a transformat în Muzeu de Istoria Farmaciei Montanistice și deține o impresionantă colecție de instrumente farmaceutice și medicale, cărți și tratate de specialitate din

perioada 1682-1950, arhiva documentară și biblioteca de carte veche Francisc Klima - Ionel Bota. Printre exponate se află o casă de marcat funcțională, dar și cărțile după care a studiat farmacistul Knoblauch, în urmă cu peste două veacuri.

Pe fațada clădirii sunt reprezentate zeități ale domeniului medical, unii interpretând că sunt portretele alegorice ale familiei imperiale Sissi și Franz Iosef.

Knoblauch Museum Pharmacy.

The history of the Oravița mountain pharmacy begins from 1763, when it was opened the "hand-farmacy" of Winter Pharmacist, and in 1790, the pharmacist Lederer requested a headquarter for a pharmaceutical location, providing medicines for the four mountain districts: Dognecea, Moldova, Sasca and Oravița.

flex®